

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

1 Μαΐου 1934
 *Έτος Β'—*Αριθ. φύλλου 27
 Τιμή τεύχους Δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
 ΜΑΡΙΑ—ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
 Γραφεία: Σόλωνος 18α

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

*Εσωτερικού Δρχ. 75
 *Εξωτερικού Σελίνια 5
 *Αμερικής Δολλάρια 2
 Αιγύπτου Γ. Δ. 30

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΤΖΙΜΜΥ

Ἡ εἰδήσις εἶχε γίνῃ ἀμέσως γνωστὴ στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ. Ὁ διάσημος ἀεροπόρος λοχαγὸς Μπέρφιλ πού ἔκανε τὸν γῦρο τοῦ κόσμου γιὰ νὰ καταρίψῃ κάποιον ρεκόρ θὰ ἐτελείωνε τὴν πτήσι του στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Κίλστον πού ἀπείχε μόλις δέκα μίλια ἀπὸ τὸ χωριό.

Τὰ παιδιὰ ὅλα ἦσαν ἀνάστατα, γιὰτι ὅλα εἶχαν παρακολογηθῆσι στὸν χάρηι τὴ διάπτησι τοῦ ἀεροπόρου καὶ ποτὲ ἡ ὑδρογείος σφαῖρα τοῦ σχολείου δὲν εἶχε ἀπασχολήση τόσο τοὺς μαθητὰς.

Ἐξαφνα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς φώναξε :

—Θὰ πάω στὸ Κίλστον μὲ τὸ ποδήλατό μου καὶ θὰ τὸν ἰδῶ τὴν ὥρα πού θ' ἀπογειωθῆ.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἐπρόσθεσε ἕνας ἄλλος.

—Κι' ἐγώ, ἐσπευσε νὰ πῆ ἕνας τρίτος.

Σὲ λίγο εἶχαν μαζευθῆ ἀρχετὰ παιδιὰ καὶ ἀρχισαν νὰ συμφωνοῦν πῶς θὰ ἔξικινοῦσαν γιὰ νὰ φθάσουν ἐγκαίρως καὶ πῶς θὰ ὑπεδέχοντο τὸν ἄσσο ἀεροπόρο.

Ὁ μόνος πού δὲν ἐλάμβανε καθόλου μέρος σ' αὐτὴ τὴ συζήτησι ἦταν ὁ μικρὸς Τζίμμυ Μπάρλου. Πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰτι δὲν εἶχε ποδήλατο κι' ἔπειτα

γιὰτι ἔπρεπε νὰ μείνῃ σπιτί τὴν ἐπομένη νὰ φυλάῃ τὸ κτῆμα μιά πού ἡ μητέρα του ἐπῆγαινε κάθε Κυριακὴ στὴ χώρα νὰ πουλάῃ τ' αὐτὰ τῆς ἐβδομάδος.

Ὡστόσο μολονότι θὰ ἤθελε πολὺ νὰ πάῃ κι' αὐτὸς μαζὺ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ ζήλεια καὶ τουναντίον τοὺς εὐχίθηκε μὲ ὄλη του τὴν καρδιά καλὴ διασκέδασι.

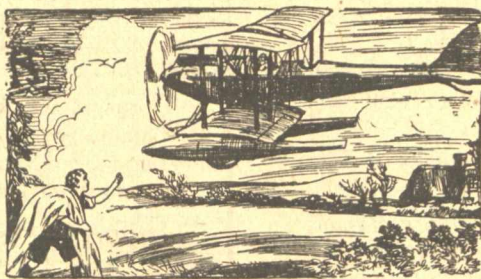
—Ἐγὼ θὰ τὸν ἰδῶ ἀπὸ μακρὰ, εἶπε, γιὰτι θὰ ἔχω τὸν νοῦ μου νὰ εἶμαι ἔξω τὴν ὥρα πού θὰ ὑπολογίσω ὅτι θὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ.

Καὶ ἡ συντροφιά ἐξεκίνησε χαροῦμένη καὶ γελαστὴ ἀφίνοντας τὸν Τζίμμυ νὰ φυλάῃ τὰ πουλερικά του καὶ τὸ κτῆμα του.

Πέρασαν ἡ ὥρες. Ὁ Τζίμμυ ἐξετέλεσε ὅλες τὶς παραγγελίες πού τοῦ εἶχε ἀφήσῃ ἡ μητέρα του καὶ ἐτοιμάζονταν νὰ καθήσῃ λίγο ν' ἀναπαυθῆ ὅταν ἀκουσε ἔξαφνα κρότον ἀεροπλάνου.

Τρέχει ἀμέσως ἔξω καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ διακρίνῃ τὸ πελώριο πουλι πού ἔλαμπε στὸν ἥλιο σὰν χρυσάφι.

Μπο ..ο...ο... καὶ ὁ Τζίμμυ μὲ τὴ μύτη στὸν ἀέρα ἐκύταζε καὶ δὲν ἐχόρ-

ταινε νὰ κυττάξη

«Ω! ἂν μπορούσε νὰ πετάξη κι' αὐτὸς μ' ἓνα τέτοιο ἀεροπλάνο;»

Καὶ καθὼς τὸ ἀεροπλάνο ἀπομακρυνόταν ἔκαμε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ δουλειά του, ὅταν τὸ εἶδε νὰ κἀνὴ στροφὴ καὶ νὰ γυρίξῃ πάλι πρὸς τὸ μέρος του.

—Τί συμβαίνει, ἐπιθύρῃσε κυττάζοντας πάλι ψηλά.

Τὸ ἀεροπλάνο ἔκανε βόλτες.

—Μήπως ἔχασε τὸ δρόμο του; εἶπε ὁ Τζίμμυ ἀνήσυχος. Τί μπορούσα νὰ κάνω; Σκέφθηκε λίγο κι' ἐνῶ ὁ ἀεροπόρος ἔξακολουθοῦσε νὰ κἀνὴ βόλτες ὁ Τζίμμυ ἔξαφνα ἔτρεξε μέσα στὸ σπίτι του.

—Ἔξω τί θὰ κάνω, εἶπε.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ τὸ κρεβάτι τῆς μητέρας του τὰ σινδόνια καὶ τὰ ἔφερε ἔξω. Ἔτρεξε στὴν πεδιάδα καὶ τὰ ἔπλωσε κατὰ γῆς σχηματίζοντας μιὰ μακρὰ γραμμὴ γιὰ νὰ προσδιορίσῃ τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀεροδρομίου. Στὸ μέρος ποὺ τελείωναν τὰ σινδόνια ἔπλωσε ἓνα τραπεζομάνδηλο σὰν νὰ ἤθελε νὰ δείξῃ πὼς ἡ γραμμὴ, τὴν ὁποῖαν σχημάτισαν τὰ σινδόνια θὰ ὠδηγοῦσε στὸ ἀεροδρόμιο.

Τὸ ἀεροπλάνο ξανάκαμε βόλτες πάνω ἀπὸ τὴν πεδιάδα, ὁ ἀεροπόρος εἶδε τὸ σινιάλο τοῦ Τζίμμυ καὶ φαίνεται ὅτι ἔκατάλαβε, γιὰ τὴν ἐτράβηξε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦταν τὸ ἀεροδρόμιο.

Ὁ Τζίμμυ ἐνθουσιάστηκε καὶ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἔμπνευσί του ἐδίπλωσε τὰ σινδόνια γιὰ νὰ τὰ τοποθετήσῃ στὴ θέσι τους.

—Δὲν πιστεύω νὰ μὲ μαλώσῃ ἡ Μαμά, εἶπε, ἂν ἐλερωθήκαν λιγάκι τὰ σινδόνια ὅταν μάθῃ πὼς τὰ ἐχρησιμοποίησα.

Ὅταν ἐπέστρεψε ὁμως ἡ μητέρα του δὲν εὐρῆκε τὸν Τζίμμυ μονάχον. Ἐνας λιοκαμένος ψηλὸς ἄνδρας ἦταν μαζί του. Εἶχε παρουσιασθῆ στὸν Τζίμμυ ἔξαφνα, μὰ ὁ μικρὸς δὲν ἐχρειώσθηκε πολὺ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν διάσημο ἀεροπόρο τοῦ ἐδῶ καὶ λίγες ὥρες ἦταν ψηλά στὸν αἰθέρα.

—Σὺ εἶσαι ποὺ μοῦ ἔκανες σινιάλο καὶ μοῦ ἔδειξες τὸν δρόμο γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο, τὸν ρώτησε.

—Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Τζίμμυ, ἐνόμιζα πὼς εἴχατε χάσῃ τὸν δρόμο.

—Πράγματι τὸν εἶχα χάσῃ καὶ χωρὶς τὴ βοήθειά σου θὰ ἔχανα τὸ ρεκόρ ποὺ κατέρριψα. Εἶσαι ἓνα πολὺ ἔξυπνο παιδί καὶ σ'

εὐχαριστῶ πολὺ. Πές μου τί θέλεις ἀπὸ μένα; Ὁ Τζίμμυ ἦταν τρελλὸς ἀπὸ χαρά. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν, μὰ δὲν μπορούσε νὰ προφέρῃ λέξι.

—Θέλεις νὰ σοῦ κάμω μιὰ βόλτα μὲ τὸ ἀεροπλάνο μου;

Καὶ σὲ λίγο περήφανος ὁ Τζίμμυ ἔσχιζε τοὺς αἰθέρας στὸ πλάϊ τοῦ ἄσου τῆς Ἀγγλικῆς ἀεροπορίας καὶ ἐχαιροῦσε ἀπὸ ψηλά τοὺς συμμαθητὰς του ποὺ ἔτριβαν τὰ μάτια τους στὸ ἀεροδρόμιο.

—Πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεσαι, εἶπεν ὁ ἀεροπόρος στὸν μικρὸ σωτήρα του, ἐβόηθησες νὰ κερδίσῃ ἡ πατρίδα μας ἓνα ρεκόρ.

Ὁ Τζίμμυ ἦταν κατακόκκινος ἀπὸ εὐχαρίστησι.

—Θέλω νὰ γίνω κι' ἐγὼ ἀεροπόρος, εἶπε. Καὶ ὁ ἀεροπόρος τοῦ ἀπήντησε:

—Θὰ γίνῃς καὶ θὰ δοξάσῃς τὴν ἀεροπορία, γι' αὐτὸ σοῦ ἐγγυῶμαι.

Γιὰ νὰ Τεῖατε

Καλὸς μαθητὴς.

Ὁ Γιάννης εἶναι κουτὸς καὶ πολὺ συχνὰ ἀπαντᾷ χωρὶς νὰ σκέπτεται. Πολὺ φυσικὰ λοιπὸν λέει βλακεῖες. Ὁ κύριός του θέλει νὰ τὸν διορθώσῃ λίγο καὶ τοῦ λέει νὰ μὴ βιάζεται νὰ δίδῃ ἀπαντήσεις, ἀλλὰ προτοῦ μιλῆσῃ νὰ γυρίξῃ τὴ γλῶσσα του μέσα στὸ στόμα του ἑπτὰ φορές.

—Πολὺ καλά, κύριε, ἔτσι θὰ κάνω πάντοτε, ἀπαντᾷ ὁ Γιάννης, μείνατε ἡσυχος.

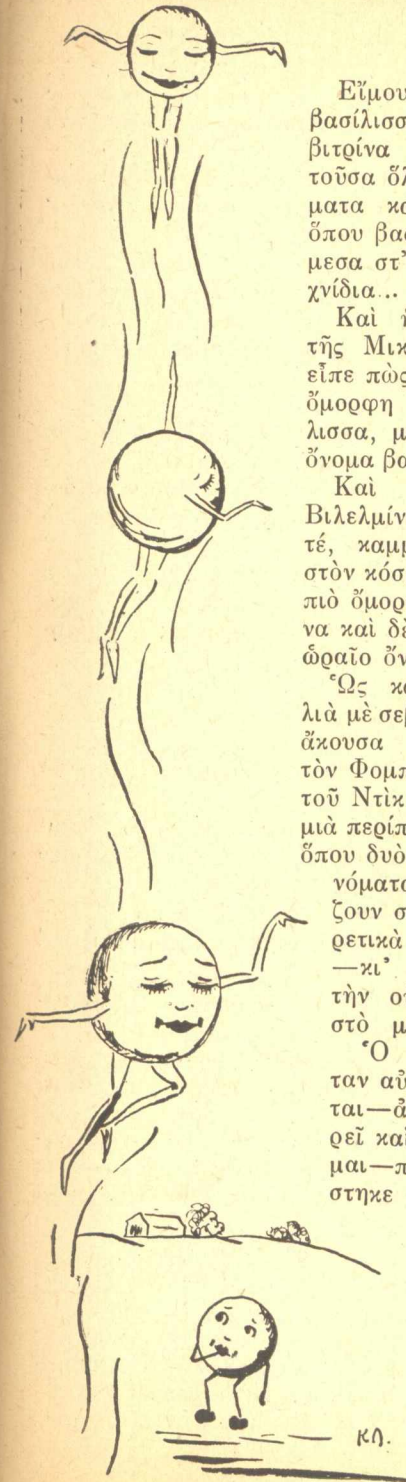
Ἐνα βράδυ ὁ κύριος περιμένει τὴν γυναῖκα του στὸ σαλόνι γιὰ νὰ πᾶνε μαζί στὸ θέατρο ὅταν βλέπει τὸν Γιάννη νὰ μπαίνει στὸ σαλόνι καὶ νὰ στέκεται μπροστά του. Ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ ἀρχίζει νὰ στροφουρίζῃ τὴ γλῶσσα του ὅπως τοῦ εἶχε συστήσει.

—Τί τρέχει λοιπὸν, μίλησε: λέγει ὁ κύριος ἀνυπόμονος. Ἀλλὰ ὁ Γιάννης χωρὶς καθόλου νὰ βιάζεται τελειώνει τοὺς γύρους τῆς γλώσσας του καὶ ὕστερα λέει:

—Ἦθελα νὰ σᾶς πῶ, κύριε, ὅτι πρέπει νὰ τρέξετε, γιὰ τὸ φόρεμα τῆς κυρίας ἔπιασε φωτιά καὶ καίγεται...

ΠΩΣ Η ΒΙΛΕΛΜΙΝΑ ΕΓΙΝΕ ΜΙΝΟΥΛΑ

Κι' αὐτὸ συνέβηκε στὰ παιχνίδια τῆς συντροφιάς τοῦ Φασουλᾶκη...

Εἶμουν πάντα ἡ βασίλισσα... Καὶ στὴ βιτρίνα ὅπου κρατοῦσα ὅλα τὰ βλέμματα καὶ στὸ σπίτι ὅπου βασίλευα ἀνάμεσα στ' ἄλλα παιχνίδια...

Καὶ ἡ φρούλαϊν τῆς Μικρᾶς Κυρᾶς, εἶπε πὼς ὅπως εἶμαι ὁμορφὴ σὰν βασίλισσα, μούπρεπε κι' ὄνομα βασιλικό...

Καὶ μ' ἔβγαλαν Βιλελμίνα... Καὶ ποτέ, καμμιά κοῦκλα στὸν κόσμον δὲν ἦταν πιὸ ὁμορφὴ ἀπὸ μένα καὶ δὲν εἶχε πιὸ ὠραῖο ὄνομα.

Ὡς καὶ τὰ σκυλιὰ μὲ σεβόντανε, κι' ἄκουσα μιὰ μέρα τὸν Φομπλὰς νὰ λέη τοῦ Ντικ ὅτι μόνον μιὰ περίπτωσι ξέρει ὅπου δυὸ ὠραῖα ὀνόματα νὰ ταιριάξουν σὲ δυὸ ἔξαιρετικὰ πλάσματα

—κι' ἔδειξε μὲ τὴν οὐρίτσα του στὸ μέρος μου... Ὁ ἄλλος, θάταν αὐτὸς φαίνεται—ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ γελιέται—ποῦ ἀκούστηκε ἔξαιρετικὸ

πλάσμα ἓνας σκύλος; Ἔπειτα Φομπλὰς εἶναι τ' ὄνομα ἐνὸς ἱππό-

τη, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν βασίλισσα... Βασίλισσα!..

Ὁ κύρ Κότσιφας πούταν τὸ κλουβὶ του μπροστὰ στὸ παράθυρο, κάθε πρωτὶ ἔλεγε...

—Κυρά μου, θὰ εὐφράνω τ' αὐτιά σας μ' ἓνα τραγουδάκι ἔξαισιό σὰν ἔσᾶς...

Κι' ἀρχισε κι' ἔλεγε καὶ δὲν σὴναιε παρὰ μόνον σὰν κούρδιζαν τὸ κουτὶ τῆς μουσικῆς...

Αὐτὸ τὸ κουτὶ ἦταν ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τοῦ κύρ Κότσιφα, ποὺ δὲν εἶχε διόλου δίκην νὰ τὸ ἐχθρεύεται τὸ κακόμοιρο...

Ἦξερε μονάχα ἓνα σκοπό... Εἶν' ἀλήθεια. Μ' ἄμα τὸν τελείωνε σὴναιε ἐνῶ ὁ κύρ Κότσιφας, τραγουδοῦσε χωρὶς νὰ βαρύνεται, ὄρες κι' ὄρες... Κι' ἄμα δὲν τραγουδοῦσε, συζητοῦσε μόνος του γιὰ τὴ φωνή του, γιὰ τὸ λαϊμό του πούταν πολὺ εὐαίσθητος, γιὰ τοὺς ἐνοχλητικὸς ποὺ ἐννοοῦν νὰ ξεκουφαίνουν τοὺς ἄλλους ἐνῶ εἶναι κουτιὰ ἀντικαλλιτεχνικά, καὶ γιὰ τὴν βλακία τοῦ τραγουδιοῦ πούλεγε τὸ κουτί...

Καὶ δὲν εἶχε δίκην, γιὰ τὸ ὅς κι' ὁ Φασουλᾶκης τόπε πὼς ἦταν σπουδαῖο τὸ τραγοῦδι τοῦ κουτιοῦ...

Ἦταν μιὰ πόλκα...

Τρουγῶνα μου περήφανη μὴν πᾶς μ' ἄλλα πουλιά...

Ἔτσι ἀρχισε...

Τὸν Φασουλᾶκη τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ τὰ παιχνίδια καὶ οἱ σκύλοι...

Ἀμα εἶχαν κέφι, ὁ Ντικ παρακαλοῦσε τὸν Φομπλὰς νὰ διηγηθῇ μὲ τὴ τρόπο μάγκωσε ὁ Φασουλᾶκης μεσ' τὰ ντενεκεδένια τάσια του, τὰ μουστάκια τῆς γάτας... τῆς φεμνίστριας, τῆς κυρᾶς Σερπετῆς, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ ποὺ τοῦσκισε τὸ φόρεμα... Ἦταν πολὺ ἀστεία ἱστορία, καὶ ὁ Ντικ δάγκωνε τὴν οὐρά του ἀπὸ τὰ γέλια... Καμμιά φορὰ ἴσως σᾶς τὴν διηγηθῶ...

Μὰ ἡ Μικρὴ Κυρᾶ, τὸν περιφρονοῦσε τὸν Φασουλᾶκη, πούταν ὁ ἀγαπημένος τοῦ Μικροῦ Ἀφέντη... Κ' ἄμα τὸν ρωτοῦσε τὶ τοῦ βρίσκει γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τόση σημασία, ὁ Μικρὸς Ἀφέντης σφύριζε κι' ἔλεγε.

—Ἔτσι μ' ἀρέσει...

Ὁλος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι τ' ἀγόρια δὲν λένε ποτέ «τὸν ἀγαπῶ πολὺ» ἢ «λυπᾶμαι»

ἢ κάτι παρόμοιο... Μόνο σφριζίζουνε, και λένε «Ἔτσι μ' ἀρέσει...»

Ἐμένα ὄμως με θαυμάζανε. Ὅλοι με θαυμάζανε, τρεῖς γενεές παιχιδιῶν περάσανε, χαλάσανε, πεταχτήκανε. Και στὸ ντουλάπι τῶν παιχιδιῶν βασίλευα πάντα. Με τὴν πόζα πῶδινε στὰ χέρια μου ἡ Μικρὴ Κυρά, ἔμενα ὄρες ἀκίνητη νὰ σκέπτομαι πόσο ὁμορφη εἶμαι, και ν' ἀκούω τοὺς ἄλλους και τὸ λένε. Ἄμα ἐρχόνταν κανένας καινούριος, τοῦ τὸ ψιθύριζαν.

—Εἶναι ἡ Βιλεμίνια, ἡ πιὸ ὁμορφη κούκλα τοῦ κόσμου.

Κι' ὁ καινούριος με κύτταζε κι' ἔλεγε:

—Πραγματικὰ δὲν εἶδα ὠραιότερη.

Και τὸ τοπάκι, ἓνα φτωχούλικο περιφρονημένο τῶπακι, καθόταν ὄρες στὰ πόδια μου, και με κύτταζε στὰ μάτια. Ἦταν πολὺ τιποτένιο, δὲν ξέρω πῶς βρέθηκε με τ' ἄλλα παιχιδία, οὔτε ποιὸς τὸ χάρισε. Ὅλοι τὸ κλωτσοῦσαν κι' ἄπειρες φορὲς ἔκανε τις πιὸ ἀπίθανες ἐκδρομὲς στὰ δόντια τοῦ Ντίκ. Γι' αὐτὸ δὲν ἀγαποῦσε τὰ σκυλιά.

Ἐγὼ τὸ συχαινόμουνα. Ἦταν πολὺ περιεργὸ πλάσμα, και διαρκῶς ἤθελε νὰ κἀνη ἐξερευνήσεις. Πότε χώνονταν νὰ δῆ τι γίνεται κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ, ἢ τὸν μπουφέ, ἢ κανένα ἄλλο ἐπιπλο, κι' ἔπειτα δὲν τὰ κατάφερνε νὰ βγῆ μόνο του, και ζητοῦσε ἀπελπισμένα βοήθεια ὡς πού τὸ βγάζαν με τὸ σκουπόξυλο.

Ἐδεινε τὸ λόγο του πῶς θὰ καθήση φρόνιμα, κι' ἔπειτα —τσούπ— χανόνταν πάλι...

Ἄμα με εἶδε, μοῦ εἶπε πῶς εἶμαι ὠραία σὰν μπαλόνη.

Κι' ὅπως ἐγὼ θύμωσα, (με προσοχή, χωρὶς νὰ κάνω ζάρες στὸ πρόσωπό μου) μοῦ ἐξήγησε πῶς μιὰ μέρα ἔφεραν στὸ σπίτι ἓνα ὠραῖο μπαλόνη φουσκωμένο με γκάζ...

Ἦταν κατακόκκινο, τεράστιο, με ἄσπρα γραμμὰ ἀπάνω... Ὁ Ντίκ, χύμηξε νὰ τ' ἀρπάξη στὰ δόντια του, ἀλλ' αὐτὸ, ὀλομόναχο ὑψώθηκε ὡς τὸ ταβάνι... Κουνοῦσε τὴ κλωστή πούχε στὴν ἄκρη κι' ἔλεγε στὰ παιχιδία.

—Ἐχετε γειά, ἔχετε γειά, εἶμαι γιὰ ἄλλους κόσμους.

Τὶ μέρα ἦταν ἐκεῖνη γιὰ τὸ μικρὸ τοπάκι! Πῶς θαύμαζε τὸν πορφυρὸ θριαμβευτὴ πού πιὸ ψηλὰ ἀπ' ὄλους περιφρονοῦσε σκυλιὰ και παιχιδία.

—Πᾶρε με μαζύ σου... Πᾶρε με! Παρε-

κάλεσε.

—Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ, ἔχετε γειά, φεύγω.

Κι' ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔφυγε ἔξω. κι' ἀνέβηκε και χάθηκε στὸν οὐρανὸ.

—Α! Ναί... ἦταν τὸ πιὸ ὠραῖο πρᾶμα πού εἶδα στὴ ζωὴ μου ἐκτὸς ἀπὸ σένα, ἔλεγε τὸ τοπάκι.

Μὰ γὼ τὸ συχαινόμουνα. Τὶ σχέσι μποροῦσε ν' ἄχη μιὰ βασίλισσα μ' ἓνα τοπάκι.

Και μιὰ μέρα, ἔγινε τὸ κακὸ.

Μ' εἶχε κατεβάσει στὸν κῆπο ἡ Μικρὴ Κυρά, και κἀνωντάς μου ἓνα θρόνο ἀπὸ λουλούδια, με κἀθησε μέσα...

—Πραγματικὰ εἶσαι πολὺ ὁμορφη. Μοῦ πε κντταζοντάς με με προσοχή.

Γιὰ καινούριο μᾶς τὸ λές.. σκέφθηκα..

Μὰ ἔξαφνα, ἤλθε σὰν θύελλα ὁ Μικρὸς Ἀφέντης, νὰ πῆ πῶς ἡ νουνὰ τοὺς περιμένε ἔξω με τ' αὐτοκίνητο γιὰ περίπατο.. Κρατοῦσε τὸν Φασουλάκη της στὰ χέρια, κι' ὄλο τῆς ἔλεγε:

—Κάνε γρήγορα! Γρήγορα! θὰ πᾶμε και στὸ Ζάππειο.. Θὰ φᾶμε πάστες.. Γρήγορα.

—Ἐσένα πού θὰ σ' ἀφήσουν; με ρώτησε ὁ Φασουλάκης..

—Δὲν εἶμαι ἓνα ὄν ἀσήμαντο σὰν και σένα γιὰ νὰ με σέρνουν παντοῦ, και νὰ με κρατοῦν με τὰ λερωμένα τους τὰ χέρια..

—Σένα παιδί μου ἡ περηφάνειά σου θὰ σὲ φάη.

Μοῦ φώναξε ὁ Φασουλάκης καθὼς ἔφευγαν... Ὁ Μικρὸς Ἀφέντης, με πέρνει μαζύ του γιὰ τι ἀγαπάει.

—Αἴ! Κι' ἔμένα τι θὰ με κάνετε! Ἡ ὑγρασία θὰ μοῦ χαλάση τὸ φόνεμα! Αἴ! Αἴ! Φώναξα γώ...

Μὰ δὲν μ' ἄκουγε κανένας... Ἐφυγαν! Μ' εἶχαν ξεχάση..

Και τότε συνέβηκε τὸ κακὸ...

Μιὰ μόρα φριχτή... Μιὰ μόρα ἀνοιξιὰτικη.

Κι' ἔπειτα μιὰ ὀλόκληρη μαρτυρικὴ νύχτα στὸν πάγκο... Μιὰ νύχτα ὄλο ἐφιάλτες ὅπου ἔνοιωθα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ γίνεται πολτός...

Και ξημέρωσε... Κι' ἦρθε μέρα.

Ἄ! Ἡ φωνὴ λύπης τῆς Μικρᾶς Κυρᾶς σὰν κατέβηκε στὸν κῆπο και με εἶδε...

Μ' ἔσφιγγε στὰ χεράκια της—και πῶς νὰ με σφιξῆ ἔτσι μαλακὰ πού εἶχα γίνη—κι' ἄρχισε νὰ κλαίη... Νὰ κλαίη...

—Μίνα μου... Μίνα μου... Κουκλίτσα μου..

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΙΠΛΙΓΚ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ «Η ΤΟΛΜΗ»

Σὲ ὄλους πού στὰ χέρια τους θὰ φτάση αὐτὸς [ὁ τόμος,

σὲ σὰς ὄλους τὴν ὑγεία και σ' ὅσους ἀγαπάτε! στὸν ἔξω κόσμὸ τὴ χαρὰ και μέσ' τὸ σπῆτικὸ [σας,

κι' ἀκόμα—ἓνα μυστικὸ στ' αὐτὴ ἀγαπημένοι:— Ἐθνη χωρὶς ν' ἀφήσουνε τὰ χνάγια τους δια- [βῆκαν

και βλέπω ὀλοκάθαρο τὸ πῶς στὴν Ἱστορία— γυμνὸ, ἀπλὸ, μοναδικὸ, ὅποια φυλὴ κι' ἂν εἶναι πῶς ἔπυσαν εἶναι γιὰτι, δὲν εἶχανε τὴν τόλμη.

* *

Ὅσο κι' ἂν εἶναι κολοβὸ ἢ και τυφλὸ τὸ σῶμα, χωρὶς ζωὴ ἀδέξιο, χολὸ, πυρεττωμένο, ὁ ἄντρας κἀντα τὴν ψυχὴ μπορεῖ νὰ τὴν ταιριά- [ξῆ,

τὸ πιὸ σακάτικο κορμί νὰ σιάξῃ καθὼς πρέπει. Πολλοὶ ἐκάμανε αὐτὸ κι' ἡ δόξα ὡς τώρα λάμ- [πει,

μεγάλῃ φλόγα π' ἄναψε σὲ παιδικὸ φανάρι. Λοιπὸν ἄς μάθῃ ὁ ἀνάπηρος κι' ἄς εἶδει δεκανί- [κια—

Τόλμη! Τόλμη! Και στὴν ψυχὴ, ἡ Τόλμη.

* *

Κι' ἀκόμα ὅταν ἡ ψυχὴ, μοιάζει χοντρή κι' ἀδέ- [ξια,

σὰν τὸν πηλὸ στὸ πείσμα της ἡ σιάμενη στ' [ἀγέρι,

τὸ σῶμα δυναμόσατε κι' αὐτὸ με τὴ σειρά του, δύναμη φέρνει στὴ ψυχὴ ὡς ὅτου κυριαρχήσει. Ὅμοια κι' ὁ καβαλλάρης ὁ καλὸς σ' ἐμπόδιο σὰν [εἶναι,

παρακινεῖ τὸ ἄλογο, με χαλινὸ σπηροῦν' κι' αὐτὸ πηδᾷ. Κι' ὀλόγυρα ὄλοι χειροκροτοῦνε Τόλμη! Τόλμη! Και στὸ σῶμα, ἡ Τόλμη.

* *

Τίποτε—Τέχνες, ἢ ταλέντα ἢ και χάρες. οὔτε ἡ δόξα ἢ χρυσάφι—δὲν τὴν ἀντικαθιστᾷ, [σὰν λείπει.

Εἶναι ὁ νόμος, πού τὸν κἀθε περιβάλλει νόμο. Τόλμη! Τόλμη! Στὴν ψυχὴ και σῶμα, ἡ τόλμη!

* *

Καρδιὰ χωρὶς ξεγέλασμα στὸ κἀθε χτύπημά της, σκέψη σωστὴ πού ὀ,τι ἢ καρδιὰ ποθεῖ ζυγιάζει, μᾶτι τὸ βῆμα νὰ μετᾷ, νὰ κἀνη σωστὸ τὸ χέρι, και τὴ ψυχὴ ἀδάμαστη κι' ὅταν τὸ σῶμα πέφτει, Μ' αὐτὰ ζωὴ τοῦ δίνουμε τοῦ κουρασμένου κόσ- [μου

πολὺ πιὸ περισσότερο ἀπ' ὄλα τὰ ταλέντα. Λοιπὸν, λέμε σὲ σὰς, παιδιὰ τῶν ἀφταστῶν [γονέων!

Τόλμη! Τόλμη! Γιὰ τὴν τιμὴ, ἡ τόλμη!

* *

Δίδαγμα πάντα ἓνα σ' ὄλες ἐποχὲς και τόπους. Μιὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι, πού μποροῦμε νὰ τὴν ποῦμε γιὰ κορίτσια ἢ ἀγόρια και γιὰ ὄλους, Ἐθνη και Φυλές.

Τόλμη! Τόλμη! Πιστέψατέ μας ἡ Τόλμη.

Σ. Μ.

Κι' ὡς κι' ὁ Μικρὸς Ἀφέντης κατέβηκε τρέχοντας με τὴν ταρτίνα του στὰ χέρια, και προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήση.

—Νὰ παρ' τὴν ταρτίνα μου... Τις ἔχω γλύψη λίγο τὸ γλυκὸ της, ἀλλὰ ἔχει ἀκόμα...

Νά, πᾶρε και μὴν κλαῖς...

Μ' ἀνέβασαν ἀπάνω, κι' ὄλοι τάχασαν σὰν μ' εἶδαν... Τόσο φριχτὴ εἶχα γίνη...

—Εὐτυχῶς πού δὲν ἔμεινα ἐγὼ ὄλη τὴν νύχτα ἔξω—εἶπε ὁ κῦρ Κότσυφας... Ἐχὼ τόσο πολὺ εὐαίσθητο λαϊμό... Και θάταν κρῖμα, ὄχι γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ τὴ φωνὴ μου.

Τὸ κουτὶ τῆς μουσικῆς, θέλησε κἀτι νὰ πῆ, μὰ δὲν ἤξερε ἄλλο ἀπ' τὸ

τρογιῶνα μου περήφανη...

Μὰ τότε τόσο σιγὰ και λυπητερά, πού κατάλαβα πῶς ἤθελε νὰ πῆ, πόσο με πο- νοῦσε... Και πέρασαν μέρες—κι' ἄλλες μέ- ρες.. Σιγὰ σιγὰ ἔξαναξεράθηκα... Και μοῦ κόλλησαν ὅπως ὅπως τὰ μαλλιά, και μοῦ ἔραψαν ἄλλο φόνεμα...

Μὰ ἤμουν ἡ πιὸ ἄσχημη κούκλα τοῦ κόσμου. Και ἡ Μικρὴ Κυρά, μ' ἔσφιγγε ὄλη μέρα στὴν ἀγκαλιὰ της, (δὲν φοβόνταν τῶ- ρα νὰ μοῦ τσαλακῶση τὸ φόνεμα...) και δὲν μοῦλεγε πιὰ.

—Βιλεμίνια, ἔχεις ὄνομα βασιλικὸ και εἶσαι ὠραία σὰ βασίλισσα, ἀλλὰ:

—Μίνα μου, Μινοῦλα μου, σ' ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ. πολὺ...

Και ποτὲ δὲν σκεπτόμουνα «γιὰ καινού- ριο μᾶς τὸ λές», μὰ κἀθε φορὰ πού τόλεγε, μοῦ φαινόταν σὰν καινούριο...

Ἦμουν ἡ πιὸ φριχτὴ, και ἡ πιὸ εὐτυχι- σμένη κούκλα τοῦ κόσμου, και δὲν καταλά- βαινα τίποτε. Και μιὰ μέρα πού κουβέν- τιαζε γιὰ ὄλ' αὐτὰ με τὸν Φασουλάκη, (εἶ- χαμε γίνη πρῶτοι φίλοι,) αὐτὸς σοβαρὰ μοῦ εἶπε..

—Εἶναι γιὰτι γνώρισες κἀτι πού πάη πιὸ μακρὺ ἀπ' τὴν ὁμορφιά—πιὸ ἀπέραντο ἀπ' τὸν θαυμασμὸ—τὴν ἀγάπη...

Μὰ ὄλ' αὐτὰ, ἦταν πολὺ δύσκολα γιὰ ἓνα κεφάλι κούκλας με ξανακολλημένα μαλλιά. Μόνο τὸ τοπάκι δὲν τὸ εἶδα ἄλλο... τὴν ἡμέρα πού γύρισα σὲ τέτοια χάλια, ἀπ' τὴν ἀπελπισία του πήδησε ἀπ' τὸ μπαλκόνι στὸ δρόμο, κι' ἓνα αὐτοκίνητο τὸ πάτησε...

Τὶ λέτε... νὰ ὑπάρχει ἄραγε ἓνας παράδει- σος τῶν παιχιδιῶν; Ἄν ὑπάρχη, σίγουρα τὸ τοπάκι θὰ εἶναι τώρα ἐκεῖ, ἓνα ὠραῖο, τεράστιο πορφυρὸ μπαλόνη...

Ἑλληνικὸ Μυθιστόρημα

Ὑπὸ Βλ. Βαλασσόπουλου

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κι' αὐτὸς ἤθελε νὰ μιλήσῃ, τὰ λόγια ἀνέβαιναν στὰ χεῖλη του, τοῦ ἔκαιγαν τὸ στόμα. Μὰ δὲν μπορούσε, δὲν ἔπρεπε. Μόνον μιὰ ρυτίδα, ἐλαφρῦα, πὸν χάραξε τὴν παιδιάτικο μέτωπό του, ἔδειχνε τὴν ἐσωτερικὴ πάλῃ πὸν γινόντανε στὴν ψυχὴ του.

—Ναί, Ἀλέκο μου, τὸν διέκοψε ξαφνικά. Τὰ ἴδια νοιώθω κι' ἐγώ, μόνο πὸν δὲν μπορῶ νὰ τὰ πῶ τόσο ὁμορφα, ὅπως ἐσύ. Μὰ πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε τώρα, ν' ἀναπαυθοῦμε. Μεθαύριο, τελειώνει τὸ στρατόπεδο. Στὴν Ἀθήνα στὸ σπίτι μας, θὰ μπορέσουμε νὰ μιλήσουμε ἡσυχά, νὰ τακτοποιήσουμε καθε λεπτομέρεια...

Ὁ Ἀλέκος ξαφνιαστικῶς. Τὶ τάχα συνέβαινε στὴ ψυχὴ τοῦ φίλου του, πὸν μὲ τέτοιο ἔμμεσο τρόπο ἔδειχνε πὸς θὰ ἤθελε νὰ μείνῃ μόνος, τὴ στιγμὴ πὸν αὐτὸς περίμενε πὸς θὰ τὸν γέμιζε ἀπὸ σχέδια, ἐρωτήσεις ἰδέες;.. Πρῶτῃ φορὰ στὰ χρόνια τῆς φιλίας τους, συνέβαινε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα. Δὲν εἶπε τίποτα ὅμως, τὸν καληνύχτησε καὶ μὲ ἡρεμο βῆμα ξαναγύρισε στὴ σκηνὴ του νὰ κοιμηθῆ. Καὶ μόνον ὕστερα ἀπὸ ὥρα πολλὴ ἄκουσε τὸν Δημοσθένη πὸν ξαναγύρισε στὴ σκηνὴ του.. Θὰ εἶχανε γίνῃ ἴσως καὶ δύο ἀκόμη ἀλλαγὲς σκοπῶν.

3) Μερικὲς λεπτομέρειες

Τὸ στρατόπεδο τελείωσε, οἱ πρόσκοποι γύρισαν σπίτι τους καὶ ὁ καθένας τους διηγεῖται στοὺς δικούς του καὶ στοὺς φίλους του, τὶς ὁμορφες στιγμὲς τῆς ζωῆς τοῦ στρατοπέδου, τὶς ψευδομάχες, τὶς νυκτερινὲς ἐπιθέσεις, τὰ παιχνίδια... Ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν, ὄλων, ξαναπέρνει τὸ πρῶτο τῆς ρυθμὸ καὶ τὴν συγκέντρωση τῆς ομάδος, τὴ Πέμπτη, πὸν ξαναβρίσκονται πάλι ὅλοι μαζί, μιὰ εἶναι ἡ φράσις πὸν ἔρχεται αὐθόρμητα, στὰ χεῖλη τῶν προσκόπων: «Πότε θὰ ξαναπᾶμε στρατόπεδο;...»

Κι' ὁ ἀρχηγός, πὸν τοὺς ἀκούει, χαμογελάει. Καταλαβαίνει καλὰ—τὴν ἐπέρασε κι' αὐτὸς, στὰ προσκοπικά του χρόνια—τὴ λαχτάρα τῶν παιδιῶν γιὰ τὴν ὁμορφὴ ζωὴ αὐτὴ, μὰ ξέρει πὸς εἶναι κι' ἄλλα πράγματα γιὰ νὰ γένουν... Τὸ καθένα μὲ τὴ σειρά του.

Πρὶν ὅμως προχωρήσουμε στὴν ἐξιστόρησι τῆς ἀληθινῆς, ἔστω κι' ἂν φαίνεται σὰν ψεύτικη, ἱστορίας μας αὐτῆς, πρέπει νὰ ποῦμε δύο λόγια γιὰ τὸν Ἀλέκο καὶ τὸ Δημοσθένη, τὰ δύο παιδιά πὸν εἶναι οἱ ἥρωες—ἄς μεταχειριστοῦμε κι' ἐμεῖς τὴ συνηθισμένη ἔκφρασι τῶν μυθιστορημάτων—τῆς διηγῆσεώς μας. Ἀπ' τοὺς παληοὺς προσκόπους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πὸν σήμερα εἶναι ἄντρες καὶ οἰκογενειάρχαι, πολλοί, ἂν θελήσουν ν' ἀνασκαλέψουν στὴ μνήμη τους, θὰ θυμηθοῦν τὴν ἱστορία αὐτὴ καὶ θὰ καταλάβουν κάτω ἀπὸ τὰ ὀνόματα τοῦ Ἀλέκου καὶ Δημοσθένης, τὶς μορφὲς καὶ τὰ πραγματικὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν αὐτῶν, ὅσοι τοῦλάχιστον κατὰ εἶχανε μάθει τότε.

Δυὸ παιδιά μὲ ἐντελῶς ἀντίθετον, στὶς νενικὲς γραμμὲς, χαρακτηριστὰ, εἶχαν καταταχθεῖ, μερικὰ χρόνια πρὶν, τὴν ἴδια μέρα, στὴν ἴδια ομάδα. Μαζὺ ὠρκίσθησαν καὶ ὁ Ἀρχηγός των τοὺς ἔβαλε στὴν ἴδια ἐνωμοτία, γιὰτὶ καὶ στὸ ἴδιο σχολεῖο ἐπῆγαιναν καὶ τὰ σπῆματα ἦσαν κοντά, πλάι τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο. Ἦσαν οἱ δύο φίλοι μας, ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Ἀλέκος.

Ἡ φιλία τους ἐδέθηκε ἀκόμη πειότερο, ἔγινε πειὸ στενὴ, στὸν προσκοπισμό· ἡ ἀμίλλά τους γιὰ τὰ πρωτεῖα ἦταν καὶ στοὺς δύο τὸ ἴδιο ἀνεπτυγμένη, τὸ ἴδιο ὅμως εὐγενικὰ καὶ δίκαιη. Εἶχαν τὴν ἴδια κλίση στὸ καλὸ κι' ὠραῖο, στὸ δίκαιο καὶ τὸ ἱπποτικό. Ἐλάτρευαν κι' οἱ δύο τὴ φύση, τὸ βουνό, τὴ θάλασσα. Εἶ, ἂν κι' οἱ δύο τὴν ἴδια δίψα

γιὰ μάθησι, τὴν ἴδια καλὴ καρδιά.

Καὶ ὅμως εἶχανε διάφορο χαρακτῆρα στὸ βάθος. Ὁ Δημοσθένης ἦταν ὀρηκτικός, βίαιος, ὠνειροπολοῦσε ταξείδια καὶ περιπέτειες, πολέμους καὶ μάχες. Ἦταν γεμάτος ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν τυχοδιωκτῶν, τῶν παληῶν ἐτῶν τῶν μεγάλων ἐξερευνητῶν, τῶν μεγάλων στρατηγῶν, μέσα του χάραζε ἓνας καινούργιος Βάσκο δὲ Γάμα, ἓνας Στάν-λεϋ, ἓνας Ἀννίβας. Ἀγαποῦσε τὴ φύση, τὴ φύση ὅμως τὴν ἄγρια, τὰ βουνὰ τ' ἀπόμονα κι' ἐπικίνδυνα, τὴν θάλασσα τὴ φουρτουνασμένη, τὴν κάτασπρη ἀπὸ τοὺς ἀφροῦς τῶν κυμάτων. Ἀγαποῦσε τὴ νύχτα τὴν ἀσέληνη, πὸν κρύβει τὶς κινήσεις, πὸν δὲν φανερώνει τὴν ἐπίθεσι. Τ' ὄνειρό του ἦταν νὰ γίνῃ ἀξιωματικός, ἂν δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ ἐξερευνητής.

Ὁ Ἀλέκος, ἂντ θέτως, ἦταν ἡρεμος, πρᾶος, γλυκομίλητος. Ἦταν κι' αὐτὸς ὀνειροπόλος, ἀλλὰ σ' ἄλλο ἐπίπεδο. Βάδιζε στ' ἀχνάρια τοῦ Γκαίτε καὶ τοῦ Μυσσέ, ἀκολουθοῦσε τὸ δρόμο πὸν θέλησε ὁ θεῖος Ναζωραῖος ν' ἀκολουθήσουν ὅσοι θὰ τὸν πίστευαν.

Ἡ καρδιά του ἦτανε τρυφερὴ, μαλακὴ καὶ ἐννοιωθε ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι κάνοντας τὸ καλὸ καὶ βοηθῶντας τοὺς ἀδύνατους κι' ἀνυπεράσπιστους. Ἡ ἀνοιξιὰτικὴ φύσις, ἡ ἀνθισμένη, οἱ μαλακὲς κορυφωγραμμὲς, τὸ παιχιδιάρικοκῆμα ἀπὸ τὸ μπάτι, μιλοῦσαν στὴ ψυχὴ του, θὰ ἤθελε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν κόσμον ὀλόκληρο, νὰ τὸν τραβήξῃ κοντὰ του καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στοὺς δρόμους πὸν τοῦ ἔδειχνε ἡ εὐγενικὰ του σκέψη.

Καὶ στὴ καταγωγὴ τους, στὶς οἰκογένειές τους, τὰ δύο παιδιά εἶχαν διαφορὰ μεγάλη. Ὁ Δημοσθένης ἦταν γιὸς ἀνθρώπου μᾶλλον τῆς κάτω τάξεως, πὸν σπατάλησε τὴν περιουσία του σ' ἐπιχειρήσεις χωρὶς βάσεις, τρελλὲς κι' ἔτσι ἀνάγκαζε τὴν οἰκογένειά του νὰ ζῆ μέσα στὶς στερήσεις, στὴ φτώχεια. Ἦταν μιὰ οἰκογένεια, πὸν δὲν θὰ μπορούσε νὰ σταδιοδρομήσῃ καὶ νὰ εὐτυχήσῃ, γιὰτὶ ἔλειπε ὁ συνδετικὸς κρίκος τῆς πειθαρχίας, τῆς ὀργανωμένης ζωῆς, τῆς ἀγάπης,

γιὰ νὰ τοὺς συγκρατῆ καὶ καθοδηγῆ. Κι' εἶναι ζήτημα ἐὰν χωρὶς τὴν ὀλικὴ βοήθεια τοῦ Ἀλέκου, ἴσως καὶ τὴν ἠθικὴ ἐπιβολὴ πὸν ἐξασκοῦσε ἐπάνω του, εἶναι ζήτημα, λέμε, ἐὰν ὁ Δημοσθένης θὰ μπορούσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς σπουδὲς του. Ἦταν εὐφυῆς καὶ μὲ ἀντίληψη καὶ μελετοῦσε μὲ πείσμα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φανῆ ἀντάξιος τῆς βοηθείας τοῦ φίλου του. Δὲν μπορούσε ὅμως καὶ νὰ τὸν φθάσῃ στὴ βαθύτητα τῆς σκέψεως, στὴ διαύγεια τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς κρίσεως. Οἱ ἐκφράσεις τοῦ ἦσαν κομμένες τετραγῶνες, εἰλικρινεῖς ἴσως, ἀλλὰ χωρὶς χάρι.

Γι' αὐτοὺς κάποτε ὁ Ἀρχηγός τους εἶχε πεῖ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἀκριβῶς ὁ ἓνας, τ' ὄνομα τοῦ ἄλλου, ὅτι ὁ ὀρηκτικός, ὁ πολεμοχαρὴς καὶ βίαιος Δημοσθένης ταίριαζε στὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Μακεδόνα κατακτητοῦ. Κι' ὅτι ἡ ὀρηκτικὴ δεινότης τοῦ ἀρχαίου Ἀθηναίου ὀρητορος, εταίριαζε στὸν Ἀλέκο.

Ὁ Ἀλέκος πάλι ἦταν ἀπὸ παληὰ, ὀρχοντικὴ καὶ πλούσια οἰκογένεια. Μονάρχους γιὸς μεγαλεμπόρου τῆς Κύπρου, ἔμενε στὴν Ἀθήνα, στὸ σπίτι τῆς

θείας του, τῆς ἀδελφῆς τοῦ πατέρα του, γιὰτὶ ὁ πατέρας του ἤθελε νὰ τὸν σπουδάσῃ σ' ἑλληνικὰ σχολεῖα, νὰ πάρῃ μόρφωσι καθαρῶς ἑλληνικὴ. Πατριώτης ἄγνος κι' ἀληθινός, πίστευε ἀκράδαντα πὸς τὰ Ἑλληνόπουλα πρέπει νὰ πέρουν τὴ πρῶτῃ μόρφωσι στὴ πατρίδα μας, πὸς τὸ πρῶτο πνευματικὸ γάλα πρέπει νὰ τὸ ρομφῆξουν μέσα στὸν ἑλληνικὸ ἀέρα, στὸ ἑλληνικὸ φῶς. Ὑστερα, ἂμα θὰ μεγαλώσουν μποροῦν, καὶ πρέπει, νὰ συμπληρώσουν τὴ μόρφωσή τους καὶ στὸ θαμπὸ οὐρανὸ τῆς Δύσεως. Ἀπὸ τὸν πατέρα του εἶχε πάρῃ τὸν ἰδανισμό, τὸν πατριωτισμό, τὴν ἐργατικότητα· κι' ἀπ' τὴ μητέρα του, πὸν εἶχε χρόνια πολλὰ πεθαμένη, εἶχε πάρῃ τὴ ποιητικὴ ψυχὴ, τὴν ἀγαθότητα, τὴν καλωσύνη. Τὸ καλὸ αὐτὸ ὀλικό, βοηθημένο ἀπὸ τὸν πλοῦτο, πὸν τόσο καλὴ χρῆσι ἔφερε νὰ τοῦ κἀνῃ, ἀνεπτύσεται σ' ἓναν θαυμάσιο ἄνθρωπο, πὸν ἔδινε πολὺς ἐλπίδες γιὰ τὴ μέλλουσα ἐξέλιξή του.

Ὅπως τὰ σπίατα τους ἦσαν πλάι, ἀνεπτύχθη μεταξύ τῶν δύο παιδιῶν, μιὰ μεγάλη κι' ἀληθινή φιλία, φιλία πού δοκιμάστηκε σέ πολλές περιπτώσεις και πάντοτε βγήκε νικήτρια. Στὰ ἴδια μαθητικά θρανία, μαζὺ στὰ παιχνίδια, συναγωνισταὶ στήν προσκοπική ἰδεολογία. Καὶ τώρα συνταξιδιωταί, συνοδοιπόροι, μόνοι ἐκτελεσταί, οἱ δύο τους, τῆς περιφημῆς ἐκδρομῆς, τῆς «πορείας τῶν δύο» ὅπως ἔλεγαν γελῶντας.

Κι' ἡ ὥρα νὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν περιφημὴ αὐτὴ ἐκδρομῆ. Ἀπὸ καιρὸ ὁ Δημοσθένης ὄνειρευότανε ἕνα μεγάλο ταξίδι, σὲ μέρη ξένα. Ὅχι βέβαια σὲ πόλεις και μέρη κατοικημένα, πολιτισμένα, μὲ εὐκόλα μέσα συγκοινωνίας και ἀναπαύσεις. Ὡ, ὄχι, αὐτὸ γιὰ τὸν χαρακτήρα του θὰ ἦτανε πολὺ «πεζὸ κι' ἀνούσιο». Λαχταροῦσε ἕνα κομμάτι τῆς Ἀφρικῆς ἢ τῆς Ἀσίας, ἕνα μέρος ἔρημο, ἄγριο, πού θὰ τοῦ παρείχε ἀπολύτως τὴ βεβαιότητα τοῦ κινδύνου και τῆς περιπέτειας. Μέσα σὲ μιὰ ζούγκλα, στήν ἔρημο, σὲ καταράκτες, σὲ ἄγριες φυλές. Καὶ ἰδίως, ὦ ναί, τὸ ποθοῦσε και τὸ λαχταροῦσε πολὺ, μὰ πάρα πολὺ και τὸ εὐχότανε, ἕνα ναυάγιο!...

—Γιὰ σκέψου, Ἀλέκο, ἔλεγε στὸ φίλο του τὶς στιγμὲς τῆς παραφορᾶς του, γιὰ σκέψου, ἀλήθεια, ἕνα ναυάγιο... Τὴ νύχτα, οἱ δύο μας, νὰ παλεύουμε μὲ τὰ κύματα... Ἐπειτα, μιὰ ἔρημο ἀκτή... ἄ, οἱ γνώσεις οἱ προσκοπικὲς πόσο χρήσιμες θὰ εἶναι!...

Κι' ἐξακολουθοῦσε τότε ν' ἀραδιάζει τὰ πλάσματα τῆς ἐρεθισμένης φαντασίας του, τὴ ζωὴ αὐτὴ, ζωὴ δύο προσκόπων Ροβινσώων, τὴ φυγὴ, τὴ σωτηρία. Ποιὸς θριάμβος, ἀλήθεια, στήν ἐπιστροφή! Προαίσθησις... Ἴσως!... Ἴσως ὅμως και πρόγνωσις.

Στὴν ἀρχή, ὅπως και παραπάνω εἶπαμε, ὁ Ἀλέκος γέλοσε μὲ τὶς ἰδέες και τὰ σχέδια αὐτὰ τοῦ Δημοσθένη· σιγά-σιγά ὅμως ἄρχισαν νὰ τοῦ ἐπιβάλλωνται, νὰ τὸν προσελκύουν, ὡς ὅτου, στὸ τέλος, τὰ παραδέσθησε κι' ἀπεφάσισε νὰ συμμετάσχει στήν «ἐκδρομῆ». Μόνο πού εὐδὺς ἐξ ἀρχῆς, μὲ ἐπιμονὴ ἀλύγιστη, ἐπέμεινε ν' ἀφίση κατὰ μέρος τ' ἀκατόρθωτα ταξίδια τῆς Ἀφρικῆς και τῆς Ἀσίας, τὶς ζούγκλες και τὰ τέτοια και νὰ περιοριστοῦνε σὲ κάτι κατορθωτὸ και πού νὰ μὴν εἶναι ἀδύνατο γιὰ τὶς παιδικὲς τους δυνάμεις και τὰ μέσα πού θὰ

μποροῦσαν νὰ διαθέσουν.

—Γιὰ νὰ κάνουμε ἄλλωστε και τὴν ἀρχή, προέθεσε. Ἄν ἐπιτύχουμε σὲ κάτι σχετικῶς μόνον δύσκολο, και δοῦμε ὅτι μποροῦμε νὰ τὰ βγάλουμε πέρα και σὲ δυσκολότερα, τότε βλέπουμε.

Και τὸ σχέδιο πού ἐπρότεινε κι' ἔγινε δεκτὸ ἀπὸ τὸ Δημοσθένη—ὄχι βέβαια μὲ ἀπόλυτη εὐχαριστήσῃ του—ἦτανε τὸ ἑξῆς: Ὁ πατέρας του, στὴ Κύπρο, εἶχε ἕνα μικρὸ κότερο, τὸ ὁποῖον ἔκανε μικρὰ θαλασρινὰ ταξιδιάκια, ἐκδρομοῦλες μᾶλλον, μὲ τοὺς φίλους του, στὰ παράλια τῆς μεγαλονήσου. Τὸ κότερο αὐτὸ θὰ τὸ ἔπερναν και θὰ προσπαθοῦσαν νὰ κάνουν τὸ γύρο τῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Σχέδιο και ἀπλὸ ἀλλὰ κι' ἐπικίνδυνο. Γιατί οὔτε ἡ θάλασσα θὰ ἦτανε πάντα ἡρεμὴ και εὐνοϊκὴ, οὔτε και δύο παιδιά, ἔστω και πρόσκοποι, ἦσαν ικανὰ νὰ κυβερνήσουν ἕνα πλοῖο, ἔστω και μικρὸ κότερο, σὲ ἐναντίας περιπτώσεις. Ἀλλὰ εἶπαμε πῶς ἡ νεότης πού

δὲν τὴν χαλιναγοεῖ ἢ πείρα τῆς ἡλικίας και τὰ παθήματα, ἢ νεότης πού παρασέρνεται ἀπὸ σχέδια τρελλά, δὲν λογαριάζει τέτοια «μικροπράγματα». Μικροπράγματα ὅμως πού θὰ ἐμπόδιζαν κάθε ἄλλον, πού μέγαλον και γνωστικόν, θὰ τὸν ἔκαναν, τουλάχιστον, νὰ τὸ σκεφθῆ και νὰ τὸ ζυγίσῃ πολὺ—πολὺ, πρὶν τὸ ἀποφασίσῃ.

Τὴ πιθανὴ ἀρνησὴ τοῦ πατέρα τοῦ Ἀλέκου, νὰ τοὺς παραχωρήσῃ τὸ κότερο, γιὰ μιὰ «ἐκδρομῆ»—ἔτσι λογαριάζαν νὰ τὴν ἐμφανίσουν—εἶχαν τὴν βεβαιότητα πῶς θὰ εὐκόλο αὐτὸ. Κι' ἔτσι θὰ εἶχαν τὰ μέσα νὰ κάνουν τὶς ἀπαραίτητες προμήθειες και ὅλα τ' ἄλλα πράγματα, πού θὰ τοὺς βοηθοῦσαν γιὰ τὴν καλὴ ἔκβαση τῆς ἐπιχειρήσεώς των.

Ἀφοῦ τὸ σχέδιο καταστρώθηκε ἔτσι—τὸ δρομολόγιο θὰ τὸ ἐφτιαχναν κατόπιν, ἐκεῖ ὁ Δημοσθένης ἀνέλαβε νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά τους, θὰ ἔπερναν δυὸ βαλίτζες μ' ἐσώρρουχα και τοὺς σάκκους των τοὺς προσκοπικούς, πού θὰ ἔμπαιναν στὴ ράχη. Βέβαια δὲν θ' ἄφιναν και τ' ἄλλα ἀπαραίτητα συμπληρώματα τῆς στολῆς, γιατί ἀπεφασίσθη νὰ ταξιδεύσουν μὲ τὴν προσκοπικὴ τους φορεσιά. Δηλαδή τὰ κοντάκια, τοὺς σουγιάδες, πελέκεις, σχοινιά, σήματα, πυξοειδῆ κλπ. πράγματα. Ἀπέσπασε δι' ἀπὸ τὸν Ἀλέκο τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ τὸν ἀφίεν αὐτὸν νὰ κανόνισῃ τ' ἀπαραίτητα, νὰ

τ' ἀγοράσῃ μὲ τὰ λεπτὰ πού τοῦ ἔδινε, νὰ τὰ τακτοποιήσῃ χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ δῆ τί θὰ ἀγόραζε. Ἐ, μιὰ και ἦτανε, ὁ Δημοσθένης, ὁ ὑποκινητὴς αὐτῆς τῆς τρελλας—ἄς τὴν λέμε κι' ἐμεῖς ὅπως τῆς ἀξίζει—δὲν ἦτανε δυνατὸν νὰ τοῦ ἀρνηθῆ τὸ ρόλο αὐτόν.

Κι' ἔτσι ὁ Δημοσθένης, συμβουλευόμενος ἕνα μυστηριώδη κατάλογον πού εἶχε φτιάσει, ἀγόραζε και κουβαλοῦσε και τακτοποιοῦσε διάφορα πραγματάκια. Ἡ περιέργεια νὰ τὰ δῆ, εἶναι ἢ ἀλήθεια, ἐπειράξε λιγάκι τὸν Ἀλέκο. Μὰ εἶχε ὑποσχεθεῖ, και μὲ κανένα μέσο δὲν ἦτανε δυνατὸν νὰ ἐξαγκαστῆ νὰ μὴ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσῃ του. **Ὁ λόγος τῆς τιμῆς τοῦ Προσκόπου, εἶναι πάντοτε πιστευτός,** λέγει ὁ Προσκοπικὸς Νόμος.

Ἐτοίμασαν και μιὰ ἀναφορὰ γιὰ τὸν Ἀρχηγό τους, πού τοῦ ζητοῦσαν «ἀόριστο ἄδειαν» ἀπουσίας, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους θ' ἀνεκοίνοσαν «ἐν καιρῶ». Δὲν ἔμεινε παρὰ νὰ ὀρισθῆ πλέον ἢ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως και τὸ βαπόρι πού θὰ ἔφευγαν.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἢ ἐκπληξὴς τοῦ Ἀλέκου ἦταν μεγάλη· γιατί ἐνῶ σὲ δυὸ μέρη ἐφευγε ἕνα μικρὸ βαπόρι, καλοτάξειδο ὅμως, πού ἐκτάκτως θὰ ἔκανε τὸ δρομολόγιο τῆς Αἰγύπτου και Κύπρου, ὁ Δημοσθένης δὲν θέλησε νὰ φύγουν μ' αὐτό, ἂν και μέχρι τότε εἶχε κάνει τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ φύγουνε μιὰ ὥρα γρηγορώτερα. Ἀντὶ τούτου προτίμησε νὰ περιμένουν τέσσερες μέρες, γιὰ νὰ φύγουν μὲ τὸ τακτικὸ τῆς γραμμῆς, τὸ Ἑγγλέζικο.

—Γιατί δὲν θέλεις νὰ φύγουμε μὲ τὸ δικό μας, ἀλλὰ μὲ τὸ Ἀγγλικὸ; τὸν ρώτησε ὁ Ἀλέκος.

—Καλλίτερα, καὶ μὲν, μὲ τὸ τακτικὸ. Ἐπειτα κι' ἐκεῖνο, δυστυχῶς, δικό μας εἶναι...

—Δυστυχῶς!.. Γιατί δυστυχῶς;..

—Ναί.. δηλαδή.. ἤθελα νὰ πῶ ὅτι ἐνῶ μέσα εἶναι ὅλοι Ἕλληνες, ἀπὸ τὸ πρῶτο πλοίαρχο ὡς τὸ τελευταῖο μούτσο, τὸ βαπόρι ἔχει ἀγγλικὴ σημαία. Αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ.

Κι' ὅμως ὁ Ἀλέκος ἦτανε βέβαιος ὅτι δὲν ἤθελε νὰ πῆ αὐτό. Τί τάχα ὅμως ἤθελε νὰ πῆ;.. ποῖα ἦτανε ἢ κρυφῆ του σκέψις, πού τόσο ἐπιμονα ἀπέφευγε νὰ τὴν φανερώσῃ στὸ φίλο του;.. Πρῶτη φορὰ, στὰ τόσα χρόνια τῆς φιλίας των, συνέβαινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Τὰ διαβατήρια εἶναι θεωρημένα, οἱ βαλίτζες ἔτοιμες, ὁ πατέρας τοῦ Ἀλέκου εἰδοποιήθηκε μ' ἕνα τηλεγράφημα και θὰ τοὺς περιμένῃ. Ἡ θεία του τοῦ δίνει τὶς τελευταῖες παραγγελίες και ἡ οἰκογένεια τοῦ Δημοσθένη μὲ καμάρι διαδίδει στὴ γειτονιά και στοὺς δικούς της, ὅτι τὸ παιδί θὰ πάη νὰ κάνῃ ἐξοχὴ στὴ Κύπρο, μὲ τὸ φίλο του τὸν Ἀλέκο ὁ μόνος πού δὲν ἔμαθε τὸν προορισμὸ τοῦ ταξιδιού, εἶναι ὁ πατέρας τοῦ Δημοσθένη, κατ' ἀπαίτησιν αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ Δημοσθένη. Ἄλλως τε και ὁ ἴδιος ἀρκέστηκε στὴν πληροφορία πού τοῦ ἔδωσε ὁ γυιὸς του, ὅτι θὰ πάη μὲ τὸ φίλο του ἐξοχὴ γιὰ κάμποσο καιρὸ, χωρὶς οὔτε νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ τὸ πού θὰ πῆγαιναν.

Και τὴν παραμονὴ τὸ βράδυ ὅλοι ἔπασαν νὰ κοιμηθοῦν, εὐχαριστημένοι.

Ὅλοι;... Κι' ὅμως, παράξενο πρᾶγμα! Ὁ Δημοσθένης δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ τὴ νύχτα ἐκεῖνο. Ἀπὸ χαρὰ!... Ἴσως!... Τὸ μόνο βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ πρῶτὸ τὰ μάτια του ἦσαν πρησμένα και κόκκινα.. Σάν τοῦ ἀνθρώπου πού ἔχει ξαγρυπνήσει, πού ἔχει κλάψει. Κι' ἡ ἔκφρασή του εἶχε κάτι τὸ σκληρὸ, κάτι τὸ σκοτεινόν..

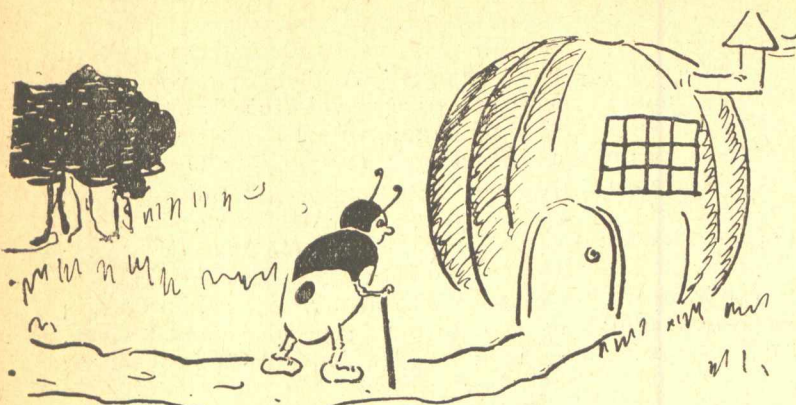
4) Ναυάγιο.

Στὸ βαπόρι οἱ ὄρες περνοῦνε ἡσυχες, τακτικὲς, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅμοιες σχεδὸν πάντα. Οἱ δύο μας φίλοι, καθισμένοι συνήθως στὴ γέφυρα τοῦ βαποριοῦ μιλάνε σὲς ἀρχές, γιὰ τὸ σχέδιό τους. Σιγά—σιγά ὅμως και τὸ θέμα αὐτὸ ἀρχίζει νὰ ἀρνηθῆ τὸ ἐνδιαφέρον του κι' ἄλλα πράγματα, ἄσχετα μὲ τὴν «ἐκδρομῆ» μπαίνουν στὴ μέση. Τὸ μναλό τους ξαναγύριζε στὴν Ἀθήνα, στοὺς δικούς των. Ἰδίως θυμόντουσαν τὴν ὀμάδα τους, πού τὴν εἶχεν ἀφίσει στὴν καλλίτερη ἐποχῆ. Ἐπειτα, τοὺς προσκόπους των πού θὰ τοὺς ἔκαναν, ἔστω και γιὰ λίγο καιρὸ. Τὰ καλὰ παιδιά, πόσο τοὺς ἀγαποῦσαν!... Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ πῶς ἀνταπέδιδαν τὴν ἀγάπη τους, μ' ἀφοσίωσιν και στοργῆ.

Φανταζόντουσαν τὸν Ἀρχηγό τους νὰ κάθεται σκεπτικῶς, διαβάζοντας τὴν αἴτησιν τῆς ἀδείας των. Ἀσφαλῶς θὰ τοῦ φανότανε παράξενη και θὰ ζητοῦσε νὰ μάθῃ, νὰ πληροφορηθῆ τὴν αἰτία τῆς φυγῆς των αὐτῆς, γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, σάν φυγὴ ἔμοιαζε ἢ βιαστικὴ ἀναχώρησις των.

(Ἀκολουθεῖ)

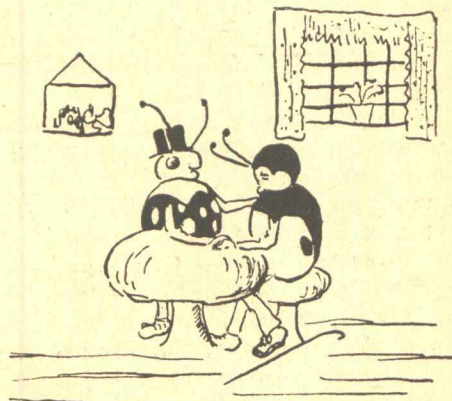
ΜΕΓΑΛΑΙ

Κωστάκη Ἐντομοπούλου.

Ἄλλὰ τώρα... ὅπως σὲ ὅλα τὰ μεγάλα μέρη ἢ κρίσις ἔφτασε στὸ χωριό!.. Οἱ δουλειές δὲν πᾶνε καλά, καὶ ὁ κύριος Κωστάκης ἔχει μαῦρες στενοχώρειες. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ πάη νὰ συμβουλευθῆ τὸν φίλο του, τὸν κύριον Βασιλάκη. Ἐκεῖνος σάν

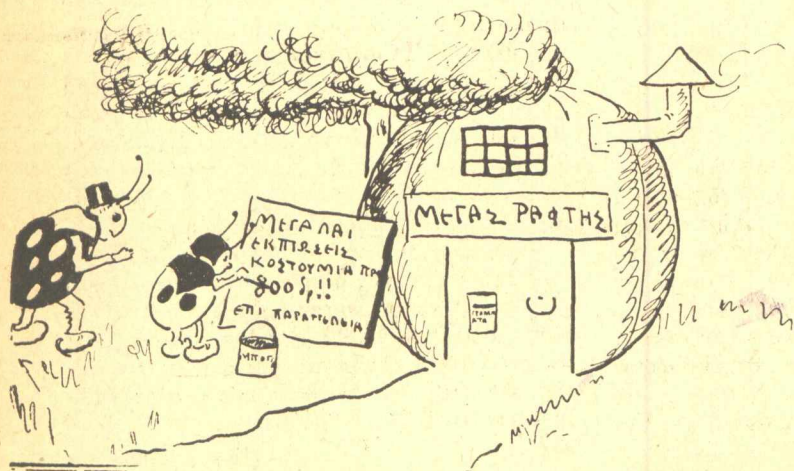
Ὁ κύριος Κωστάκης Ἐντομοπούλος, εἶναι μία προσωπικότης στὸ χωριό του. Εἶναι γράφτης! Καὶ τί γράφτης!... Ἔχει σπουδασῆ σὲ ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις, στὴν Κολοκυνθούπολι, στὸ Πατατίδι, στὶς Μηλιές. Εἶναι σάν νὰ λέμε ἔμεῖς οἱ ἄνθρωποι Παρίσι, Λονδίνο, Νέα Ὑόρκη. Προξενεῖ παντοῦ μεγάλη ἐντύπωση ἢ φορεσιά του ποὺ γυαλίζει στὸν ἥλιο σάν πετράδι πολύτιμο καὶ ἔχει πίσω στὸ πανταλόνι του δυὸ μεγάλα μαῦρα κουμπιά. Ποιὸς ἄλλος στὸ χωριό ἔχει τέτοια φορεσιά;.. Κανείς!.. Ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὸν κύριον Βασίλη, ποὺ κι' αὐτός, σάν φίλος του στενὸς ἔχει κάτι θαυμάσιες βούλες ἄσπρες στὸ δικό του κοστούμι. Κι' αὐτὸ εἶναι δῶρο Ἀτ-Βασιλιάτικο τοῦ κύριου

«λόγιος» καὶ «γραμματισμένος» θὰ ἤξερε νὰ τοῦ πῆ κάτι πρακτικὸ νὰ κάνη.

Ἀφοῦ σκέφθηκαν καὶ συζήτησαν ἀρκετὴ ὥρα, ὁ κύριος Βασιλάκης τὸν συνεβούλευσε νὰ κάμῃ ἐκπτώσεις στὶς τιμές

Ἀμέσως μπῆκαν στὴ δουλειά. Μία μεγάλη ἐπιγραφή χωρὶς λάθη ὀρθογραφικά — διότι τὴν ἔγραψε ὁ κύριος Βασιλάκης — μπῆκε μπρὸς

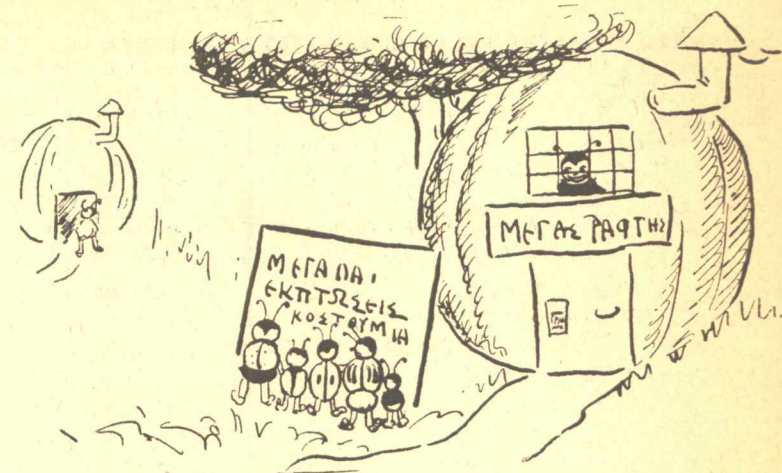

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κύριου Κωστάκη Ἐντομοπούλου.

Μόλις διεδόθη στὸ χωριὸ μὲ μεγάλη συγκίνησι ἔτρεξε ὁ κοσμάκης νὰ διαβάσῃ τὴν ἐπιγραφή. Οἱ ἐφημερίδες μίλησαν βέβαια γι' αὐτὸ καὶ οἱ κακὲς γλώσσες εἶπαν ὅτι πέρασε ἡ «μτογιὰ» τοῦ κύριου Κωστάκη.

Ἡ εἰδησις ἔφθασε

Μόλις λοιπὸν διάβασαν τὰ νέα, ἡ χαρὰ τους ἦταν ἀτερίγραπτη καὶ μὰ καὶ δυὸ, στοῦ φίλου μας Κωστάκη τὴν πόρτα βρέθηκαν... Οἱ δυὸ μας φίλοι ὅμως μόλις τοὺς ἀντίκρισαν κόντεψαν νὰ πάθουν συγκοπή!

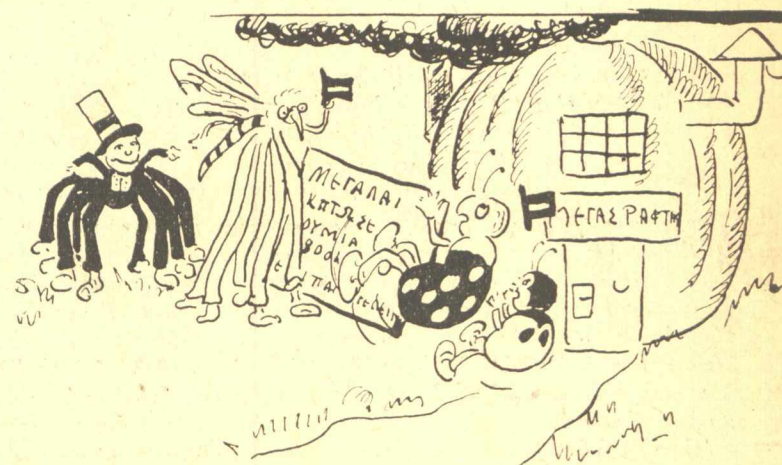
Πῶς θὰ ντύσουμε μὲ 800 δραχ. τόσα πόδια εἶπαν μὲ ἀπελπισία ἀναμεταξύ τους!

Ἄλλὰ γὰ νὰ μὴ τοὺς κακολογήσουν βάλθηκαν νὰ ράψουν γρήγορα τὰ κοστούμια καὶ νὰ βγάλουν τὴν ἐπιγραφή.

Ἀπὸ τότε σκέπτονται καλὰ πρὶν ἀποφασίσουν κάτι.

Κ. Λ.

καὶ στ' αὐτὰ τοῦ ἀερόπορου κυρίου Πεταλούδα καὶ τοῦ μεγάλου ἐργοστασιοῦ ὑφαντικῆς κυρίου Ἀραγιάδη. Αὐτοὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ βγοῦν στὸν κόσμο διότι τὰ πανταλόνια τους σὲ πολλὰ μέρη εἶχαν λυώση καὶ ἡ ἀξιοπρέπειά τους ὑπέφερε πολὺ καὶ προτιμοῦσαν νὰ ζοῦν μακρὰ ἀπὸ τὰ σαλόνια καὶ τὴν κοσμικὴ κίνησι.

Θ. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ...

ΗΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἑλβίρα, συμφωνα μὲ ὅτι τῆς εἶχε πῆ ὁ Ρολάνδος ἄφηνε ν' ἀκουσθῶν ἀναρθρες κραυγές, προφέροντας κάθε τόσο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ φοβεροῦ Τὰ Γίν πὺν ἔκαμε τὸν Κινέζου να τρέμουν ἀπὸ τὸ φόβο τους.

—Ὁ Τὰ Γίν σὰς βλέπει συνέχισε φωνάζοντας ἡ Ἑλβίρα, ... ξέρεῖ πὺς τοῦ εἶπατε τὴν ἀλήθεια σ' ὅτι σὰς ἐρώτησε, γι' αὐτὸ σὰς χαρίζει τὴ ζωὴ καὶ σὰς ἀφίνει ἐλεύθερους. ἀλλὰ σὰς ἀπαγορεύει νὰ βγῆτε ἀπὸ ἐδῶ μέσα χωρὶς νὰ σὰς δώση αὐτὸς τὴν ἄδεια ..

Ἄν τολμήσετε νὰ τὸν παρακούσετε θὰ σὰς κομματιάσει σὲ χίλια κομμάτια καὶ θὰ σὰς ρίξει γιὰ τροφὴ στοὺς χοίρους του. Ὁ Τὰ Γίν εἶπε ὅτι εἶχε νὰ πῆ.

Πράγματι ὁ Τὰ Γίν εἶχε μιλήσει ὅπως μόνον ὁ διάβολος τῶν Κινέζων μπορούσε νὰ τὸ κάμη, καὶ οἱ αἰχμαλῶτοι ἐντρομοὶ μαζεύτηκαν σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σπηλιάς, καὶ χωρὶς καμμιὰ δυσκολία ἐκλείσαμε πίσω μας τὴν πέτρινη πόρτα.

—Εἶμεθα ἐν τάξει μὲ τοὺς αἰχμαλώτους μας, εἶπε ὁ Ρολάνδος ἐνῶ γυρίζαμε πίσω πρὸς τὸ καταφύγιό μας. Δὲν θὰ τολμήσουν νὰ κουνήσουν καὶ θὰ μπορέσουμε ἀνεόχλητοι νὰ ἐργασθῶμε γιὰ νὰ ἐτοιμάσουμε τὸν ἀσύρματό μας.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἐπέσαμε ὅλοι πολὺ ἐνωρὶς νὰ κοιμηθῶμε, γιὰ τὴν ἐπομένη πολὺ ἐνωρὶς θ' ἀρχίζαμε τὴν ἐργασία πὺν θὰ μᾶς ὠδηγοῦσε στὴν σωτηρία μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Καὶ ἐγένετο φῶς

Οἱ σάνιδες πὺν εἶχαμε περιμαζεύσει καὶ μετακομίσει μέσα στὴν σπηλιά μας μᾶς χρησίμευσαν νὰ κλείσωμε τὴν δίοδο, ἀπὸ τὴν ὁποία περνοῦσε τὸ νερὸ ὅταν ἡ θάλασσα ἦταν στὸ ψηλότερο σημεῖο τῆς, κι' εἶτο μποροῦσαμε πια νὰ ἐργασθῶμε χωρὶς κανένα κίνδυνο.

Ὁ Ρολάνδος πὺν ἐπιτηδεύετο σὲ ὅλα

εἶχε ἤδη κατασκευάσει τὸν ρομβητῆ, χωρὶς μεγάλη δυσκολία, χρησιμοποιώντας τὰ διάφορα ἐλατήρια καὶ τὰ μετάλλια ἐλάσματα πὺν εἶχαμε βρῆ ἀνάμεσα στὸν σωρὸ τῶν ἄλλων πραγμάτων. Ἐπρεπε τὴν νὰ κατασκευάσουμε τὸν μεταλλινὸ σωλήνα, ὁ 5-ποῖος θὰ ἐτοποθετεῖτο καθέτως γιὰ νὰ χρησιμεύσει ὡς ὑποστήριγμα στὸν ρομβητῆ. Καὶ σ' αὐτὸ δὲν δυσκολευθήκαμε, χρησιμοποιώντας διάφορες μεταλλινὲς πλάκες, τὶς ὁποῖες κρυτώσαμε σὲ ἡμικύκλια καὶ προσαρμώσαμε τὶς μὲν εἰς τὶς δὲ μὲ βίδες, σχηματίζοντας εἶσι ἕνα τέλειο σωλήνα.

Ἀπὸ τὸν σωλήνα αὐτόν, ὅταν θὰ τὸν τοποθετούσαμε καταλλήλως θὰ εἰσωροῦσε τὸ νερὸ καὶ φθάνοντας εἰς τὸ ἀνώτατο ἄκρον του θὰ ἐβραζε σὲ κίνησι τὸν τροχὸ τοῦ ρομβητῆ.

Μᾶς χρειάσθηκαν δέκα πέντε ὁλόκληρες ἡμέρες γιὰ νὰ τελειώσωμε τὴν προκαταρκτικὴ αὐτὴ ἐργασία.

Ἄλλὰ ἀντιληφθήκαμε ἀμέσως πὺς δὲν εἶχαμε ἐργασθῆ ἄσκοπα καὶ πὺς ὁ κύλινδρός μας θὰ ἀντεπεκρίνετο στὰς ἀνάγκας πὺν τὸν προωρίζαμε.

Πράγματι ὅταν τὸν ἐτοποθετήσαμε χρησιμοποιώντας τὸ ἀπαιτούμενο τοιμῆντο γιὰ νὰ τὸν στερεώσωμε καλὰ ἀντιληφθήκαμε πὺς τὸ νερὸ, ὅπως εἶχαμε ὑπολογίσει, κυκλοφοροῦσε ὁμαλῶτα.

—Ἐως ἐδῶ ὅλα πᾶνε καλὰ παρετήρησε ὁ Ρολάνδος. Ὁ σωλήνας μας ἀντέχει στὴν πίεσι τοῦ νεροῦ, ἄς ἐλπίζουμε πὺς τὸ ἴδιο θὰ συμβῆ ἀκόμη καὶ ὅταν ὁ τροχὸς τοῦ ρομβητῆ ἐπιφέρει τὴν κανονικὴ ἀντίστασι. Τώρα δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ξεκουρασθῶμε... κι' ὅταν ἡ θάλασσα ἀποτραβηχθῆ θὰ ξαναρχίσουμε τὴν ἐργασία μας.

Ὅσο κι' ἂν αὐτὴ ἡ διακοπὴ τῆς ἐργασίας ἦταν σύντομη, μᾶς φάνηκε φοβερὰ παρατεταμένη. Εἶμεθα βιαστικοὶ νὰ τὰ τε-

λειώσουμε ὅλα ὅσο τὸ δυνατόν πὺν γρήγορα, γιὰ τὴν ξέραμε ὅλοι καλὰ, πὺς σὲ παρόμοιες περιστάσεις κάθε λεπτὸ πὺν θὰ κερδίζαμε, θὰ ἦταν μιὰ ἀκόμη πιθανότης γιὰ τὴν σωτηρία μας.

Βλέπαμε συγχρόνως, πὺς ἡ προμήθειες ὀλιγόστευαν, καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ φοβερότερο γιὰ τὴν εἶχαμε ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ τὰς δυνάμεις μας.

—Ἴσως νὰ ἀναγκασθῶμε εἶπα στὸν Ρολάνδο νὰ ξαναπᾶμε στὴν σπηλιά τῶν πειρατῶν γιὰ νὰ προμηθευθῶμε κι' ἄλλα τρόφιμα, καὶ θὰ χρειασθῆ τότε νὰ παλέψουμε γερὰ μὲ τὰς δύο αἰχμαλώτους μας.

—Κι' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι ἀπῆντησε, ὁ ἐξάδελφός μου, γιὰ τὸ τέλος οἱ δύο Κινέζοι μπορεῖ νὰ ὑποπευθῶν τὸ παιχνίδι πὺν τοὺς παίζουμε. Ἀλλοίμονό μας τότε. Γι' αὐτὸ, καταλαβαίνεις, πρέπει τὸ γρηγορότερο νὰ τελειώσωμε τὴν ἐγκατάστασί μας... τὰ ἄλλα θὰ ἔλθουν ἔπειτα μόνα τους.

Ὁ Ρολάνδος ὅταν ἀκούρατος πὺν ἦταν δὲν περιέμενε καλὰ καλὰ νὰ ἀποτραβηχθῆ ὅλο τὸ νερὸ καὶ κατέβηκε πάλι κάτω γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴ δουλειά.

Ἐπρεπε τὴν ν' ἀνοίξουμε μιὰ τρύπα στὸ βράχο κάτω ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ σωλή- νος.

Ἦταν μιὰ δουλειὰ ἀρκετὰ δύσκολη, πὺν ἀπαιτοῦσε μεγάλη ἐπιτηδειότητα.

Τὴν ἀνέλαβε ὁ Ρολάνδος, σκαλίζοντας ὀλίγο κατ' ὀλίγον τὴν πέτρα μ' ἕνα αἰχμηρὸ σφυρί.

—Πρέπει νὰ προχωρῶ μὲ μεγάλη φρόνησι, ἔλεγε ὁ Ρολάνδος, τὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἐγκαταστάσεώς μας εἶνε τὸ σημαντικώτερο

Δὲν πρέπει νὰ σχηματισθῶν σχισμάδες στὸν βράχο, γιὰ τὸ τότε μπορεῖ ἀπ' αὐτὲς νὰ ξεφεύγῃ τὸ νερὸ, καὶ νὰ χάνῃ εἶσι τὴν ἔντασι πὺν πρέπει νὰ ἔχη γιὰ νὰ θέσῃ σὲ κίνησι τὸν ρομβητῆ.

Χάρις ὅμως στὴν ἐπιδειξιότητα τοῦ ἐξάδελφου μου ὅλα ἔγιναν ὅπως ἔπρεπε.

—Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Ρολάνδος, ἀφοῦ ἔφθασε στὸ τέλος τῆς ἐργασίας του, πρέπει νὰ μεταβληθῶμε σὲ κτίσιες καὶ νὰ τὰ κτίσωμε καλὰ ὅλα μὲ τὸ τοιμῆντο.

Ἡ κυρία Ἀλμύρο καὶ ἡ κόρη τῆς μᾶς προσέφεραν εἰς τὸ σημεῖο αὐτὸ τὴν βοήθειά τους. Σὲ λίγο κι' αὐτὴ ἡ ἐργασία ἐτελείωσε.

—Καὶ τώρα; ἐρώτησα τὸν Ρολάνδο.

—Τώρα, ἀπῆντησε ὁ ἐξάδελφός μου, θὰ περιμένουμε 48 ὥρες γιὰ νὰ στεγνώσῃ καλὰ τὸ τοιμῆντο καὶ ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἐπωφεληθῶμε γιὰ νὰ λαδώσωμε τὴν μηχανή μας.

Ἡ Ἑλβίρα καὶ ἡ μητέρα τῆς, αὐτὴ τὴν φορὰ μᾶς ἐζήτησαν τὴν ἄδεια νὰ ξεκουρασθῶν. Δὲν ἀντεῖχαν περισσότερο, καὶ ὁ Ρολάνδος ἔσπευσε νὰ τὶς παρακαλέσῃ νὰ πέσουν νὰ κοιμηθῶν γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὶς δυνάμεις των, ἀφοῦ ὅμως θὰ ἔρριχναν πρῶτα μιὰ ματιὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό μας, γιὰ νὰ ἐβλεπᾶν μῆπως ἐφαίνοντο εἰς τὸν ὁρίζοντα οἱ Κινέζοι.

Τὸ φεγγάρι ὅσο πήγαινε καὶ μίκραινε, κι' αὐτὸ ἐσήμαινε πὺς οἱ πειρατὰ δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ γυρίσουν.

Οἱ δύο συντρόφισές μας παρὰ τὴν κόρασι πὺν ἠσθάνοντο ἔμειναν γιὰ πολὺ ὥρα ἐκεῖ ἐπάνω στὸ παρατηρητήριό μας καὶ κάθε τόσο κατέβαν γιὰ νὰ μᾶς ἀναγγείλουν χαρούμενες: «Τίποτα ἀπολύτως στὸν ὁρίζοντα».

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ρολάνδος κι' ἐγὼ ἀσχολούμεθα εἰς τὸ νὰ τελειοποιήσωμε τὴν μηχανή μας. Ὁ Ρολάνδος δὲν παραμελοῦσε οὔτε τὴν πάραμικρότερη λεπτομέρεια θέλοντας νὰ προσεγγίσῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο στὴν ἐπιτυχία πὺν ἐλπίζαμε. Ἐγκατέστησε ἀκόμη καὶ μέσα στὴ σπηλιά σύρματα καὶ ἐτοποθέτησε στὸ κέντρο τῆς ἕνα λαμπτήρα, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς ἂν ὅλα πήγαιναν κατ' ἐξῆν θὰ μᾶς ἐφώτιζε περισσότερο ἀπὸ τὴν μικρὴ λάμπα πὺν χρησιμοποιούσαμε.

Ὅταν τέλος ἔφθασε ἡ στιγμή νὰ γίνῃ ἡ τελειωτικὴ δοκιμὴ μὲ παρεκάλεσε νὰ φωνάξω τὴν Ἑλβίρα καὶ τὴν μητέρα τῆς.

—Τίποτα τὸ νεώτερο; τὶς ἐρώτησε.

—Ἀπολύτως τίποτα, ἀπῆντησε ἡ κυρία Ἀλμύρο.

—Τόσο τὸ καλλίτερο, ἔσπευσε νὰ πῶ μὲ χαρά.

—Φίλοι μου, ἐπρόφερε τότε ὁ Ρολάνδος μὲ ἀρκετὴ ἐπισιμότητα. Σὲ δέκα λεπτὰ τὸ πολὺ ἡ θάλασσα θὰ ἀνέβῃ στὸ ἀνώτατο σημεῖο τῆς...Εἶδατε ἤδη πὺς ὁ ρομβητῆς μας λειτουργεῖ κανονικά... ὅλα εἶνε ἐτοιμα, σήμερα, γιὰ τὴν πρώτη δοκιμὴ, ἂν οἱ προβλέψεις μου εἶνε σωστὲς, σὲ λίγο τὸ καταφύγιό μας θὰ φωτίζεται ἄπλετα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

—Καὶ τώρα παιδιά πού τελειώσαμε τοὺς θεοὺς τοῦ Ολύμπου δὲ μένει παρὰ νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τὴν ἀκολουθία τους εἶπε ὁ Λάμπης σὰν εἶδε πάλι τ'ἀδέρφια του νὰ τὸν περιτριγυρίζουν κεῖνο τὸ βράδυ καὶ νὰ ζητοῦν νὰ τοὺς πῆ κατὶ ἀπὸ τὴ μυθολογία μας.

—Γιὰ τὴν ἀκολουθία τους εἶπε Λάμπης; Δηλαδή σὰν βασιληάδες πού ἦσαν οἱ 12 θεοὶ στὸν Ὀλυμπο εἶχαν καὶ τὸ ὑπηρετικό τους προσωπικό...πού ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἀποτελοῦσαν θεοὶ κατώτερης σημασίας.

—Ἀκριβῶς, Ἄννα μου, καὶ ἂν μορῆς πῆς μου μερικὰ ὀνόματα τέτοιων δευτερευόντων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου.

—Μὰ πρῶτα ἂπ' ὅλα εἶναι θαρρῶ ὁ Γανυμήδης, ὁ Οἰνοχόος τοῦ Διός, ὁ ὄρατος νέος τῆς Τροίας πού ὁ Δίας μεταμορφωμένος σὲ ἀετὸ τὸν ἄρπασε μιὰ μέρα, καὶ τὸν ἔφερε νὰ στολιῆ τὰ συμπόσιά του μὲ τὴν ὀμορφιά του νὰ τοῦ προσφέρει τὴν ἀμβροσία καὶ νὰ τὸν κερνᾷ τὸ ἀθάνατο νέκταρ.

—Καὶ κάποιος ἄλλος κερνοῦσε θαρρῶ τοὺς θεοὺς εἶπε ἡ μικρὴ Κλειώ Ἡ ὄραία κοπέλλα ἡ Ἡβη.

—Μπράβο, Κλειώ, καλὰ τὸ θυμήθηκες. Καὶ τώρα ἀκοῦστε νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὶς ἄλλες ἀκόλουθες τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου πού εἶχαν ὑψηλότερα καθήκοντα. Ἡ πρώτη θεὰ σὲ ἀξία ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τοῦ Διὸς ἦτο ἡ Θέμις θεὰ τῆς Δικαιοσύνης. Ὁ Ὀμηρος τὴν λέει «σύνθρονη τοῦ Διός». Αὐτὴ λέει τοῦ ἐμπνέει τοὺς νόμους καὶ τὶς σοφὲς ἀποφάσεις καὶ συμβολίζει τὴ σύνεση, τὴ σοφία καὶ τὴ θεία ἁρμονία πού κυβερνᾷ τὸν κόσμο. Ἡ Θέμις εἶναι ἡ μόνη θεὰ πού συμβολίζει κατὶ πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ, μιὰ ἀνώτερη ἔννοια πού ρυθμίζει τὰ πράγματα τῆς ζωῆς. Ὡς τώρα εἶδαμε πὼς στὴν πρωτόγονη μορφή τους ὅλοι οἱ θεοὶ ἐγεννήθησαν στὴ σκέψη τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ διάφορα

φαινόμενα τῆς φύσεως, σὰν ἐρμηνεῖα φυσικῶν γεγονότων...Μόνο ἡ Θέμις κόρη τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ἀπὸ τοὺς παλαιότερους ἑλληνικοὺς θεοὺς πῆρε εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μιὰ ἠθικὴ σημασία μιὰ ἀνώτερη θέση... Καταδιώκει τοὺς ἀδίκους ὑπερασπίζεται τοὺς ἀδικουμένους καὶ ἐπιβλέπει τὴν τήρηση τῶν νόμων πού ἡ ἴδια ἐμπνέει στοὺς σοφοὺς νομοθέτες.

—Λάμπη, οἱ τρεῖς χάριτες δὲν ἀνῆκαν κι' αὐτὲς στὴν ὑπηρεσία τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου; εἶπε ὁ Παῦλος.

—Βέβαια κι' οἱ τρεῖς χάριτες πού συμβολίζουν τὶς χρυσὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, κι' οἱ τρεῖς ὄρες πού προσωποποιοῦν τὶς ἀλλαγὲς τῶν ἐποχῶν καὶ παριστάνονται στολισμένες μὲ λουλούδια, στάχυα κι' ὄριμα σταφύλια.. Οἱ θεὲς αὐτὲς ἀνήκουν στὴν συντροφιά τοῦ Ἀπόλλωνα μαζί μὲ τὶς Μοῦσες. Μὰ γι' αὐτὲς θὰ μιλήσουμε ἕνα ἄλλο βράδυ.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Ἄνεκδοτο

Ὁ Ὑπουργὸς καὶ ὁ Λόγιος...

Ἐνας Ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας ἐλάμβανε κάθε μέρα πολλὰ γράμματα, μὲ τὰ ὁποῖα τοῦ ἐζητοῦσαν διάφορα ρουσφέτια. Μεταξὺ τῶν πολλῶν πού εἶχε λάβει μιὰ μέρα ἐδιάβασε καὶ ἕνα γραμμένο ἀπὸ ἕνα λόγιον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐζητοῦσε μιὰ θέσι, ἀλλὰ τοῦ ὁμολογοῦσε μὲ πολλὴ μετριοφροσύνη ὅτι ἦταν ἕνα μηδενικό.

Ὁ Ὑπουργὸς ἐσκέφθη λίγο καὶ τοῦ ἔστειλε τὴν ἀκόλουθη ἀπάντησι:

—Ὁμολογεῖτε μόνος σας πὼς εἴστε ἕνα μηδενικό, μὰ καὶ τὰ μηδενικά κάποτε ἔχουν ἀξία ἂν τοποθετηθοῦν καταλλήλως. Ἐλάτε νὰ μὲ ἰδῆτε.

Ἐπάρχουν κάτοικοι στὴ σελήνη;

Πολλὲς φορὲς ἔχουν καταγίνει νὰ ἀνακαλύψουν ἂν ἡ σελήνη εἶναι κατοικημένη καὶ βέβαια δὲν μπόρεσαν ν' ἀποδείξουν τίποτε, ἀλλὰ καταλήγουν στὸ συμπέρασμα πὼς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατοικεῖται, γιὰτὶ ἡ σελήνη δὲν ἔχει οὔτε ἀέρα οὔτε νερὸ. Ἀκόμη καὶ ἂν παραδεχθοῦμε ὅτι θὰ μπορούσαν οἱ ἄνθρωποι νὰ ζήσουν χωρὶς ἀέρα καὶ χωρὶς νερὸ θὰ ἐκαίγοντο ἀπὸ τὴν ἔλλειψι ἀτμοσφαιράς. Εἶναι γνωστὸ πὼς χωρὶς αὐτὴν δὲν μπορεῖ νὰ προστατευθῆ κανεὶς ἀπὸ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου. Ἐπίσης δὲ θὰ ἐπέθαιναν ἀπὸ τὸ κρῦο τὴν νύχτα, γιὰτὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε ἀέρας νὰ διατηρήσῃ τὴν ἡλιακὴ θερμότητα. Αὐτὰ ὅλα βεβαιώνουν πὼς ἡ σελήνη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι κατοικημένη. Μερικοὶ μόνον ὑποστηρίζουν ὅτι ὑπῆρξε ἐποχὴ πού ἡ ἐπιφάνεια τῆς σελήνης εἶχε παρουσιάσει μερικὰ σημεῖα πού ἀπεδείκνυαν ὅτι κάποτε θὰ ὑπῆρξε βλάστησις.

Λύκοι σοὺ τρώγουν ἄλογα

Μολοντί ὁ λύκος δὲν θεωρεῖται, τόσο φοβερὸ θηρίο εἰς τὴν χώρα μας, ὑπάρχουν χῶρες, στὶς ὁποῖες τὸν θεωροῦν χειρότερον ἀπὸ πολλὰ ἄλλα θηρία.

Στὴ Σιβηρία π.χ. καὶ στὴ Ρωσία οἱ λύκοι εἶναι τόσο μεγάλοι καὶ δυνατοὶ πού ὅταν συναντήσουν ἕλκηθρα σπανίως τ' ἀφήνουν νὰ τοὺς γλυτώσουν.

Τὰ ἄλογα τρέμουν ὅταν ἰδοῦν ὅτι κυνηγοῦνται ἀπὸ λύκους καὶ πολλὲς φορὲς πέφτουν θύματα τῆς ἀγριότητός των. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπίστευτο καὶ ὅμως συμβαίνει.

Ἡ ἡλικία τῶν δένδρων

Δὲν θέλουμε νὰ ποῦμε ὅτι μπορούμε νὰ καταλάβουμε τὴν ἡλικία κάθε δένδρου, ἀλλὰ τῶν περισσότερων μπορούμε κάλλιστα νὰ τὴν μάθουμε. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὅλα τὰ δένδρα ἀποκοτῶν κάθε χρόνον νέο στρώμα φλοιοῦ καὶ, καθὼς κάθε στρώμα ἔχει ἄλλο χρῶμα ἀπὸ τὸ προηγούμενο, ἀπὸ τὴ διαφορά αὐτῆ τῶν χρωμάτων μπορούμε νὰ

βροῦμε τὴν ἡλικία ἑνὸς δένδρου. Μερικὰ δένδρα ζοῦν πολλοὺς αἰῶνας καὶ ἀπὸ μελέτες πού ἔχουν γίνεῖ ἔχει ἀποδειχθῆ πὼς ὑπάρχουν δένδρα πού ζοῦν χίλια καὶ περισσότερα χρόνια.

Ἐχρησιμοποίησις τοῦ λεμονιοῦ

Πρέπει νὰ ἔχουμε πάντα στὸ σπίτι ἕνα-δύο λεμόνια, γιὰτὶ εἶναι πρᾶγμα πού χρειάζεται καὶ γιὰ φάρμακο, καὶ γιὰ τὸ μαγεῖσμα καὶ γιὰ τὴν τουαλέττα μας.

Ἄν στάξουμε λίγες σταγόνες στὸ μάτι μας ὠφελοῦμε τὴν ὄρασι. Ἄν ἔχουμε πονόλαιμο καὶ κάμωμε γαργάρα μὲ λεμόνι στημένο θὰ θεραπευθοῦμε. Ἄν ἔχουμε ἐρεθισμένα τὰ οὖλα μας καὶ τὰ τρίψωμε μὲ χυμὸ λεμονιοῦ θὰ τὰ καταπραῦνωμε. Ἄν ἔχουμε πονοστόμαχο καὶ πιοῦμε χαμομήλι μὲ φέτες λεμονιοῦ θὰ μᾶς περάσῃ.

Ἄν ἔχουμε φάγη πολὺ καὶ πιοῦμε μιὰ λεμονάδα μὲ σόδα θὰ ἐξαλαφρώσουμε.

Τὸ κυνήγι τῶν Κροκοδείλων

Στὴ Φλωρίδα ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον διασκεδαστικά σπορ θεωρεῖται τὸ κυνήγι τῶν κροκοδείλων πού γίνεται πάντοτε τὴ νύχτα.

Φαίνεται ὅτι τὸ κυνήγι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας γιὰτὶ οἱ κροκοδείλοι κατορθώνουν μιὰ χαρὰ νὰ ξεφεύγουν καὶ νὰ γίνονται ἀφαντοὶ μόλις αἰσθανθοῦν τὸν παραμικρὸ κίνδυνον.

Ὅταν ὅμως νυχτώνει οἱ κυνηγοὶ ἐφοδιάζονται μὲ κάτι δυνατὲς λάμπες πού ἔχουν φακὸς καὶ μὲ αὐτὲς ἐρευνοῦν τὰ μέρη πού φαντάζονται ὅτι μπορεῖ νὰ χρησιμεύουν γιὰ κρυψῶνες τῶν κροκοδείλων. Ἐκεῖ μὲ τὸ ἐκθαμβωτικὸ αὐτὸ φῶς τοὺς κάνουν κυριολεκτικῶς νὰ τὰ χάνουν καὶ νὰ μὴ μπορούν νὰ κυνηγοῦν. Τότε οἱ κυνηγοὶ εὐκόλα τοὺς σκοτώνουν πυροβολοῦντες στὸ στόμα ἢ στὸν λαιμό, τὰ δύο πιὸ εὐαίσθητα μέρη.

Τὸ δέρμα τοῦ κροκοδείλου πουλιέται πολὺ ακριβὰ καθὼς καὶ τὰ δόντια του.

Ἡ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Κινηματογράφος...

Μὰ καὶ κατέβηκε γιὰ πρώτη φορά ἡ γοργά στὴν πόλη, ἦθελε σώσει καὶ καλὰ νὰ ἰδῆ «οὐλα τὰ διάματα π' γίνονται στὸν κόσμον»

σε νὰ ἰδῆ πονθὲνὰ ταινία), κόπηκε καὶ τὰ φῶτα ἀναγαν. Ἡ γοργά τινάχτηκε σὰν ἠλεκτροισμένη.

—Οὐί γέμ, κοιμήθ'κα πιδάκι μ'... καλὰ! Νὰ σὲ πᾶω νὰ ἰδῆς μιὰ ταινία ἀπ' τίς καλύτερες τῆς τελευταίας παραγωγῆς, βουβή, πού κάνει διμωσ... κρότιο θέλεις; — Ἄμ, νὰ μὲ πᾶς π'θινὰ ἄλλοῦ. Τν φαίρου γὼ αὐτὴν τὴν ταινία.—Μά, γιὰ πρώτη φορά ἔρχεσαι στὴν πόλη, πὸν τὴν εἶδες; — Στοῦ χωριό μ' πιδάκι μ'.

Ἄνοιξις

Ἡ ἀνοιξις ἔρχεται στὰ πράσινα [στὰ φλόγινα ντυμένη με δῶρα πὸν χαρίζουν ὁμορφιά [στῆ γῆ τὴν ἀνθισμένη

Ἄνοιξις ἔρχεται στὰ πράσινα [στὰ φλόγινα ντυμένη με δῶρα πὸν χαρίζουν ὁμορφιά [στῆ γῆ τὴν ἀνθισμένη

Ἄνοιξις ἔρχεται στὰ πράσινα [στὰ φλόγινα ντυμένη με δῶρα πὸν χαρίζουν ὁμορφιά [στῆ γῆ τὴν ἀνθισμένη

Ἄνοιξις ἔρχεται στὰ πράσινα [στὰ φλόγινα ντυμένη με δῶρα πὸν χαρίζουν ὁμορφιά [στῆ γῆ τὴν ἀνθισμένη

Ἄνοιξις ἔρχεται στὰ πράσινα [στὰ φλόγινα ντυμένη με δῶρα πὸν χαρίζουν ὁμορφιά [στῆ γῆ τὴν ἀνθισμένη

Ἄνοιξις ἔρχεται στὰ πράσινα [στὰ φλόγινα ντυμένη με δῶρα πὸν χαρίζουν ὁμορφιά [στῆ γῆ τὴν ἀνθισμένη

Ἄνοιξις ἔρχεται στὰ πράσινα [στὰ φλόγινα ντυμένη με δῶρα πὸν χαρίζουν ὁμορφιά [στῆ γῆ τὴν ἀνθισμένη

Ἄνοιξις ἔρχεται στὰ πράσινα [στὰ φλόγινα ντυμένη με δῶρα πὸν χαρίζουν ὁμορφιά [στῆ γῆ τὴν ἀνθισμένη

Ἄνοιξις ἔρχεται στὰ πράσινα [στὰ φλόγινα ντυμένη με δῶρα πὸν χαρίζουν ὁμορφιά [στῆ γῆ τὴν ἀνθισμένη

Ἄνοιξις ἔρχεται στὰ πράσινα [στὰ φλόγινα ντυμένη με δῶρα πὸν χαρίζουν ὁμορφιά [στῆ γῆ τὴν ἀνθισμένη

Ὁ Λύκος καὶ τὸ ἀρνάκι

Τὸ κοπάδι ἐνὸς βοσκῆ ἀνεπαύετο ἕνα βράδυ εἰς τὸ μανδρὶ, τὰ σκυλιὰ ἐκοιμοῦντο καὶ οἱ βοσκοὶ κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη βαλανιδιὰ ἔπαζαν τὴν φλογέρα των κ' ἐσυζητοῦσαν.

Ἐνας λύκος πεινασμένος φθάνει εἰς τὸ μανδρὶ καὶ κρυφὰ ἀπὸ τοὺς πιάνει συζητήσει με ἕνα μικρὸ ἀρνάκι.

—Τὶ κάνεις, ἐδῶ; ρωτᾷ τὸ ἀρνάκι.

—Ψάχνω νὰ εὔρω συντροφιά καὶ χλόη, ἀπήντησε ὁ λύκος, μὴν ἄρεσει πολὺ νὰ βόσκα μέσα σὲ ἕνα πράσινο λειβάδι καὶ νὰ ἔχω καλὴ συντροφιά.

—Ἐάν λὼς ἀλήθεια σοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως ὅτι ἐρχομαί νὰ ζήσωμε μαζί, τοῦ ἀπήντησε τὸ ἀρνάκι.

—Ἐάν λὼς ἀλήθεια σοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως ὅτι ἐρχομαί νὰ ζήσωμε μαζί, τοῦ ἀπήντησε τὸ ἀρνάκι.

—Ἐάν λὼς ἀλήθεια σοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως ὅτι ἐρχομαί νὰ ζήσωμε μαζί, τοῦ ἀπήντησε τὸ ἀρνάκι.

—Ἐάν λὼς ἀλήθεια σοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως ὅτι ἐρχομαί νὰ ζήσωμε μαζί, τοῦ ἀπήντησε τὸ ἀρνάκι.

—Ἐάν λὼς ἀλήθεια σοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως ὅτι ἐρχομαί νὰ ζήσωμε μαζί, τοῦ ἀπήντησε τὸ ἀρνάκι.

—Ἐάν λὼς ἀλήθεια σοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως ὅτι ἐρχομαί νὰ ζήσωμε μαζί, τοῦ ἀπήντησε τὸ ἀρνάκι.

—Ἐάν λὼς ἀλήθεια σοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως ὅτι ἐρχομαί νὰ ζήσωμε μαζί, τοῦ ἀπήντησε τὸ ἀρνάκι.

—Ἐάν λὼς ἀλήθεια σοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως ὅτι ἐρχομαί νὰ ζήσωμε μαζί, τοῦ ἀπήντησε τὸ ἀρνάκι.

—Ἐάν λὼς ἀλήθεια σοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως ὅτι ἐρχομαί νὰ ζήσωμε μαζί, τοῦ ἀπήντησε τὸ ἀρνάκι.

Ἀποδόδο

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα, ἐπὶ ἡμέραν με μιὰ φίλη μου στὸ φροῦριο. Ἄνεβήκαμε ἀπάνω στὰ μωράγια. Ἦταν μαγεῖα. Ἐνα θαυμάσιο θέαμα ἀπλώνονταν ἐμπρὸς μας!...

Ἐξαφνα ὁμως, τὴν προσοχὴ μας ἤλκυσε ἄλλο μυστήριο. Πίσω ἀπὸ ἕνα καταπράσινο βουνάκι, ὁ ὄριζον ἀρχίζε νὰ φωτίζεται.

Ἦταν ἡ ἀργυρὴ σελήνη, ἡ ὁποία ἔξεπρόβαλε, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐργασία τοῦ λαμπροῦ ἀστρου τῆς ἡμέρας.

Τὸ γλυκὸ τῆς φῶς, πὸν τόσες φορὲς ἔχει ἀνακουφίσει τοὺς δυστυχεῖς, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀρχίζει νὰ μεγαλώνῃ. Οἱ χρυσαεῖς τῆς ἀχτίνας ἔλαμπαν στὸν οὐρανὸ καὶ ἔρριχναν μιὰ λάμψη στὰ πρόσωπά μας.

Ἡ φύσις ὁλόκληρη ἀρχίζει νὰ ἠέμῃ. Τὸ πολὺχρῶμα καὶ τρισευτυχισμένα ἀνθάκια ἔκλιναν τὸν στρογγυλὸ τους κεφαλάκι πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔσιμναν τὰ πέταλά τους.

Οἱ τρελλὲς πεταλοειδίσες πὸν ὡς τώρα πετοῦσαν ἀπάνω στ' ἄνθη, τρύπωσαν γρήγορα στὸν κρυφώνα τους, γιὰ νὰ μὴ τις προφθᾶσῃ ἡ ἀνοιξιὰτικη δροσιά πὸν σὲ λίγο θὰ σκέπαιε ὁλόκληρη τὴ φύσις, σκορπώντας μαργαριτάρια πάνω στὰ δένδρα καὶ στ' ἄνθη.

Ἡ νύχτα σιγὰ-σιγὰ ἄπλωνε τὸ μαῦρο τῆς πέπλου. Σὲ λίγο φάνηκε τὸ χλωμὸ φργγάρι σκορπιζοντας τὸ ἀσημένιο φῶς του σὲ ὅλη τὴ φύσις, καὶ ζαυοίγοντας μονοπάτι ἀργυρὸ πάνω σὲ ἀκρογιάλι.

Ἡ βασίλισσα τῆς νύχτας ἀνεβαίνει σιγὰ-σιγὰ στὸν οὐρανὸ πίσω τῆς ἀνάβουν σὰν φωτίτες λαμπρὲς ὅλα τ' ἀστέρια. Τὸ θάλασσινὸ ἀεράκι γίνεται πὸν αἰσθητό, ρυτιδώνοντας μ' ἕνα ἑλαφρὸ κυματάκι τὴν ἀπέραντη ὑγρὴ ἔκταση.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

ΣΤΗΛΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΩΝ

ΒΟΔΟΣ, Ἀπρίλιος.— Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου συνηντήθησαν, εἰς τὰ διάφορα γήπεδα τῆς πόλεώς μας, αἱ κάτωθι ὁμάδες τῶν διαφόρων τάξεων διὰ τὸ προτάθλημα γυμνασίου.

Ἡ ὁμάς τῆς Βας μετὰ τῆς Γῆς τάξεως, με νικήτριαν τὴν Βαν διὰ τερμάτων 4—0.

Ἡ ὁμάς τῆς Γῆς μετὰ τῆς Δῆς τάξεως, με νικήτριαν τὴν Δην διὰ τερμάτων 4—0.

Ἡ ὁμάς τῆς Δῆς μετὰ τῆς Εἰς τάξεως, με νικήτριαν τὴν Δην διὰ τερμάτων 4—0.

Ἡ ὁμάς τῆς Βας μετὰ τῆς Δῆς τάξεως, με νικήτριαν τὴν Δην διὰ τερμάτων 7—3 (4—0).

Ὡς πρωταθλήτρια φέρεται ἡ Βῆ ὁμάς ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς Σουγιολετόπουλου, Κατριετόγλου, Παπαδόπουλου, Μωραϊκόπουλου; Μωυσογλου, Ἀποστολίδην κ. ἄ.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ φωνήεντα γιὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, καὶ πέρανοντας τ' ἀργυρὸ μονοπάτι πὸν μᾶς ἀνοίγε τὸ ἀσημένιο μπαλόνι, ἐφτάσαμε στὴ πόλι μαγεμένε.

Ἀθήναι— Σόλωνος 18α Ὁραὶ γραφείου Δευτέρα καὶ Παρασκευή 3—5 μ. μ., Τρίτη καὶ Πέμπτη 7—9 μ. μ.

Μεταξὺ μας

Ἀγαπητὰ μου παιδιά,
Ἔρχομαι νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους τοῦ περιοδικοῦ σας τοὺς Παιδικούς Ὀμίλους τόσο τῆς πρωτεύουσας μας, ὅσον καὶ τῶν ἐπαρχιῶν διὰ τὴν δράσιν των.

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Παιδικοί Ὀμίλοι ἐργάζονται δραστηρίως, ὀργανούμενοι καθημερινῶς καλλίτερον καὶ ἐργαζόμενοι διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας, γνωρίζοντας ὅτι αὐτὸ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν καλλίτερον ἐξάπλωσιν τῶν ἰδανικῶν των.

Ἐξ ἄλλου τὸ περιοδικόν σας μοῦ ἀναθέτει νὰ σᾶς συστήσω, νὰ προσπαθῆτε εἰς τὰ ἀποστέλλομενα πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεών σας, νὰ εἰσθε ὀλιγόλογοι καὶ ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ εὐκρινεῖς.

Τὰ ἐκτεταμένα πρακτικὰ δυσκολοῦμεθα νὰ τὰ δημοσιεύουμε ἐλλείψει χώρου, καὶ αὐτὸ μᾶς λυπεῖ πολὺ.

Ἐπίσης σᾶς παρακαλοῦμε ὅταν προκηρῦσετε διαγωνισμόν, νὰ γνωρίζετε συγχρόνως εἰς τὸ περιοδικόν σας τὰς λύσεις τῶν ἀσκήσεων, διότι πρέπει νὰ ἐγκρίνεται τὸ κάθε τι προτοῦ νὰ δημοσιεῖται.

Προσπαθῆτε νὰ συμμορφωθῆτε σὲ ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ ἐπαρθεῖτε τὰς τυχόν ἀπροσεξίας σας, ὥστε νὰ μὴ βρισκόμεθα στὴ δυσάρεστη θέσιν νὰ ἀναβάλωμε τὴν δημοσίευσιν εἴτε τῶν πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων, εἴτε ἄλλων ἀνακοινώσεων σας.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ δώσετε ἄλλην ἀφορμὴ ἀργοπορίας εἰς ὅ,τι ἐμεῖς πρῶτον ἐπιθυμοῦμε νὰ δημοσιεύωμε δεχθῆτε ὅλη τὴν ἀγάπην μου.

Ἡ φίλη σας

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ "ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ,"

ΚΙΝΗΣΙΣ ΟΜΙΛΩΝ

Π.Ο.Τ.Ε. ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν πρὸς ἀνάδειξιν Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι:

Πρόεδρος Κ. Χατζηθανασίου, Ἀντιπρόεδρος Ε. Καραδήμας, Γεν. Γραμματεὺς Μ. Λευκαδηνός, Ταμίας Α. Μυτιληναῖος, Ἐφορος Γ. Μόραλης. Μέλη δὲ οἱ κ.κ. 1) Α. Ζησιμόπουλος, 2) Χ. Κουγιουμτζέλης, 3) Γ. Ἐμμανουηλίδης, 4) Γ. Κουτροπάνος, 5) Κ. Μπουζάλης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26-4-34
Ὁ Πρόεδρος

Χ. Χατζηθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Μ. Λευκαδηνός

Υ.Γ. Παρακαλοῦμεν ὁλοὺς τοὺς ὀμίλους (Κερκύρας, Θεσσαλονίκης, Βεργοῖας Λευκάδος κλπ.) νὰ μᾶς γνωρίσουν τὰς διευθύνσεις των.

Διεύθυνσίς μας,
Κον Μιχαῖλ Λευκαδηνόν

Ὁδὸς Πύρρονος 12
(διὰ Π.Ο.Τ.Ε.Π.)

Παγκράτι Ἀθήναι

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Μ. Λευκαδηνός

Ι. ΣΥΝΕΛΡΙΑΣΙΣ ΤΟΥ Π.Ο.Τ.Ε.Α.

Λευκὰς τῇ 10-3-34

Σήμερον τὴν 10ην Μαρτίου 1934 παρόντων τῶν μελῶν ἔγινε ἡ 1η συνε-

δρίασις τοῦ ΠΟΤΕΑ. Κατὰ πρῶτον ἐξελέγη τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον. Κατόπιν ἀπεφασίσθη ὅπως ἕκαστον μέλος καταβάλλῃ κατὰ μῆνα 4 δρχ. Φεύγοντες ὑποσχεθῆκαμε νὰ τηρήσωμε ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ Παιδικοῦ Ὀμίλου καὶ νὰ φροντίσωμε διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ ἀγαπητοῦ μας περιοδικοῦ.

Ὁ Πρόεδρος
Νίκος Πολίτης

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Γ. Κατῆς

Ε' ΣΥΝΕΛΡΙΑΣΙΣ ΤΟΥ Π.Ο.Τ.Ε.Β.

Ὁ ἀνασταθεὶς ἐσχάτως νέος σύλλογος «Παιδικὸς Ὀμιλος τὰ Ἑλληνόπουλα» Βεργοῖας περιλαμβάνει τοὺς κάτωθι: ὡς πρόεδρον τὸν Ἐ. Καζαμπουκάν, ἀντιπροέδρους Μιλτ. Κύρον Α' καὶ Ἐμμ. Φθενάκη Β', γεν. γραμματέα τὸν Ἀντων. Μαργαρίτη, ταμῖαν τὸν Κων. Βλαχόπουλον, μέλη δὲ τοὺς Σάββαν Σαββόπουλον, Κων. Τσικῆν, Θεόδωρ. Χριστόπουλον καὶ Γεώργ. Μαντολίδην. Ἐπίσης ὁ σύλλογος περιλαμβάνει καὶ ἄλλοις μέλησιν ὑπὸ δοκιμῆν.

Ὅλοι ἡμεῖς, ἦτοι συνδρομηταὶ καὶ θερμοὶ ἀναγνώσται, ὑποστηρικταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἰδρῶμεν τὴν ἐπιτυχίαν σου.

δοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, β) ἐκτίμησις τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων καὶ φιλοφροσύνη, γ) εὐγένεια.

Θὰ ἐπιτύχωμεν δὲ ταῦτα ὑπακούοντες εἰς τοὺς νόμους σας, μὲ τοὺς διαλογισμούς, μὲ τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν ἄλλων συλλογῶν λύοντες τὰ ζητήματά μας μαζὶ καὶ θὰ προσπαθοῦμε νὰ ἀναδειχθῶμεν διὰ τῆς ἰκανότητός μας. Ἡμεῖς μὲ τὰς ιδέας μας θὰ ἀνυψώσωμε τοὺς ἀναγνώστας. Ἀκόμη θὰ ὑπακούωμεν εἰς τὴν ἀγάπην πὺν τρέφομε πρὸς τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ τοὺς νόμους των. Ὁ σύλλογός μας θὰ εἶναι ὁ πρῶτος πρῆνας τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀλληλεγγύης. Αὐτὰ δὲν θὰ τὰ ἐκδηλώσωμεν μὲ λόγια ἀλλὰ μὲ ἔργα.

Πρόεδρος

Ἐμμ. Καζαμπάνας

Ἀντιπρόεδροι
Μιλ. Κύρος, Ε. Φθενάκης

Ταμίας

Κ. Βλαχόπουλος

Γραμματεὺς

Ἀντων. Μαργαρίτης

Μέλη

Κ. Τσικῆς, Γεώργ. Μαντολίδης, Θ. Χριστόπουλος

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Μαριέττα Ράδοβιτς. Εἶσαι ἡ πρώτη μας συνδρομητριά, μικρὴ μας φίλη πὺν ἔσπευσε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν σύμφωνα πρὸς τὴν δήλωσίν μας. Καὶ εἰμεθα βέβαιοι πὺν τὰ παραδειγματὰ σου τώρα θὰ ἀκολουθήσουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι μας συνδρομηταὶ καὶ ἔτσι γρήγορα τὰ Ἑλληνόπουλα θὰ γίνοντι γνωστὰ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα παιδιά.

Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὴν καλὴ ἀρχὴ πὺν ἔκανες καθὼς καὶ γιὰ τὰ καλὰ καὶ ἐγκάρδια λόγια σου. Σοῦ ὑπενημέζουμε δὲ συγχρόνως ὅτι σύμφωνα μὲ τὴν δήλωσίν μας ἔχεις δικαίωμα νὰ μᾶς ζητήσῃς νὰ στέλωμε δωρεὰν ἐπὶ ἓνα ἐξάμηνο «Τὰ Ἑλληνόπουλα» καὶ σὲ μιὰ ἄλλη σου φίλη πὺν ἐπιθυμεῖς νὰ

τῆς κάμῃ αὐτὸ τὸ δῶρο. Κάθε νέο συνδρομητὴ πὺν ἐγγράφει ἓνας συνδρομητῆς μας τοῦ δίδει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ καὶ μιὰ ἐξάμηνη συνδρομὴ δωρεάν. Ὡστε περιμένουμε νὰ μᾶς ὑποδείξῃς τὴν διεύθυνσιν πὺν θέλεις.

Βλάσην Μακρυκώταν. Τὸ γράμμα γιὰ τὸ ὁποῖον μᾶς ὀμιλεῖς δὲν ἐλήφθη δυστυχῶς, δὲν καταλαβαίνουμε πὺν τίνος προκομῆται. Παραδρομὴ ἴσως τοῦ ταχυδρομείου. Τὰ πρόνοια πὺν ἔχουν οἱ συνδρομηταὶ μας τὰ ἔχουν καὶ οἱ ἀναγνώσται μας. Ἄν λοιπὸν μᾶς ἐγγράψῃς ἓνα ἐτήσιον συνδρομητὴ θὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλο ἐπὶ ἓνα ἐξάμηνο δωρεάν. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ πὺν ἐργάζεσαι γιὰ τὴν διάδοσίν μας καὶ ἐλπίζουμε γρήγορα νὰ μᾶς ἀναγγείλῃς τὴν ἐπιτυχίαν σου.

Θεόδωρον Χριστόπουλον. Καλῶς ὄρισες καὶ σὺ ἀγαπητὸ μας παιδί. Μὲ χαρὰ μᾶς βλέπουμε ὅτι καὶ στὴν Βέργοια ὅπως καὶ στὶς περισσώτερες ἄλλες ἐπαρχίαις μᾶς καθημερινῶς αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε. «Τὰ Ἑλληνόπουλα», χάρις σὲ σᾶς τοὺς καλοὺς ἀγαπημένους μᾶς μικροὺς φίλους γίνονται ὄλο καὶ δημοτικώτερα. Τὸ φύλλο σοῦ τὸ στέλωμε καθὼς βλέπεις, τὸ ἀντιτιμὸ του ὅμως ἐπιμόνησες φαίνεται νὰ τὸ ἐσωκλείσῃς στὸ γράμμα σου, ὥστε τὸ κάμῃς σὲ παρακαλοῦμε σὲ προσεχῆς.

Ν. Πολίτην. Θὰ ἔλαβες πιστεύουμε ἐν τῷ μεταξύ τὰ φύλλα πὺν μᾶς ζητοῦσες καθὼς καὶ τὴν συμπλήρωσι. Μὲ χαρὰ μᾶς βλέπουμε ὅτι οἱ ἐνέργειές σου καθημερινῶς φέρνουν νέες ἐπιτυχίας. Τὰ θερμὰ μᾶς συγχαρητήρια. Ἄν ὄλο οἱ καλοὶ μᾶς φίλοι ἐργάζονται σάν καὶ σένα γρήγορα θὰ δῆτε «Τὰ Ἑλληνόπουλα» νὰ ἐξελιχθῶν.

Ὁλγα Γαζῆ. Τὰ φύλλα πὺν μᾶς ζήτησες σοῦ τὰ στείλωμε, ἐλπίζουμε νὰ τὰ ἔλαβες. Διὰ τὸν διαγωνισμό Συνθέσεως ἰσχύουν φυσικὰ αἱ ἀσκήσεις πὺν ἐστειλες.

Κ. Βλαχόπουλον. Χαρήκαμε γιὰ ὅτι μᾶς γράφεις γιὰ τὸ προσωπικὸ μᾶς μυθιστόρημα. Προσπάθησε νὰ παρακινήσῃς τοὺς προκόπους τῆς Βεργοῖας νὰ μᾶς διαβάσουν, ἀφοῦ τώρα ἔχομε καὶ μυθιστόρημα πὺν ἰδιαίτερως τοὺς ἐνδιαφέρει. Μόλις μᾶς ἐγγράψῃς ἓνα νέο ἐτήσιον συνδρομητὴ, θὰ ἐγγράψωμε δι' ἓνα ἐξάμηνον δωρεάν τὸν φίλο σου. Σπεῖσε λοιπὸν νὰ ἐνεργήσῃς.

Μιλτ. Κύρον. Ἐλάβαμε τὸ ἐσωκλείστων ἀντίτιμον εἰς τὴν ἐπιστολήν σου τῆς συνδρομῆς καὶ τῶν ἀποσταλλέντων φύλλων καὶ σὲ ἐγγράφωμε δι' ἓνα τρίμηνον συνδρομητῆν. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς καλὰς σου προσπάθειες καὶ εὐχόμεθα καθημερινῶς, νὰ μᾶς γράφῃς νέες ἐπιτυχίας.

Πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα σου νὰ μᾶς γράψῃς τὰ ὀνόμασά των καιρῶν πὺν εἶνε ὀπαδοὶ τοῦ περιοδικοῦ μᾶς στὴν Βέργοια, καὶ ἐλπίζουμε καὶ ἄλλοι ἀναγνώσται μᾶς τῶν ἐπαρχιῶν νὰ μιμηθῶν τὸ παράδειγμα σου. Δημοσιεύουμε λοιπὸν τὰ ὀνόματά τους ὅπως μᾶς τὰ γράφεις: Μ. Κύρον, Ἐμμ. Καζαμπάνας, Ἀντ. Παπαδόπουλος, Κ. Βλαχόπουλος, Γ. Ναθαναήλ, Ἀντ. Μαργαρίτης, Κ. Τσικῆς, Ἐμμ. Φθενάκης, Κ. Μανωλίδης, Γ. Μανωλίδης, Σατ. Παπαγιωργάκης, Π. Θεοδορίδης, Ἀθ. Γουλιουτῆς, Μ. Τσαγγαλίδης, Κ. Καραπιστόλης, Ἰωάν. Γούναρης, Ἰωάν. Βλαχόπουλος, Ρηγόπουλος, Σαββόπουλος κλπ.

Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὴν ἐφημεριδοῦλα τοῦ Ὀμίλου σας, θὰ πρόκειται πιστεύουμε γιὰ πολὺ γρηγορὸν, ὁπότεν δὲν χρειάζεται ἄδεια.

Ρενὲ Ζερβόυ. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ πὺν δὲν παύεις νὰ ἐνεργῇς διὰ τὴν διάδοσίν μας. Ἡ καλὴ σου προσπάθεια ὅπως καὶ ὄλων τῶν ἄλλων μᾶς ἀγαπημένων παιδιῶν, ἐλπίζουμε σιγὰ σιγὰ νὰ ἐδρεάσῃ ὀριστικὰ τὴν ἐκδοσίν μας. Μὴ ξεχνᾷτε πὺν καὶ ἡ παραμικρότερη προσπάθειά σας εἶνε γιὰ μᾶς ἓνα ἀνεκτίμητο ἐφόδιο. Τὰς λύσεις σου ἐλάβαμε καὶ θὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψιν.

Ἄννα Λεβάρη. Τὰ καλὰ σου γράμματα ἐλάβαμε, καὶ ἐλπίζουμε ἐν τῷ μεταξύ νὰ ἔλαβες καὶ σὺ τὰ φύλλα πὺν ζήτησες. Θὰ σὲ παρακαλέσωμε ὅμως νὰ ἐπιστήσῃς τὴν προσοχήν σου εἰς τὸ ἔξισ:

Συνδρομὲς δεχόμεθα μόνον τρίμηνας καὶ ἡ ἀξία τους εἶνε δρχ. 20. Κάθε ἐγγραφὴ ὅμως πὺν γίνεται ἀπὸ τὸν Παιδικὸν σας Ὀμιλὸν τὴν δεχόμεθα πρὸς δρχ. 18 μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι τις 2 δρχ. θὰ τῆς κρατᾷ τὸ ταμειὸν τοῦ Ὀμίλου. Ἐξ ἄλλου κάθε φορὰ πὺν ἐγγράφετε ἓνα συνδρομητὴ τρίμηνο ἢ ἐξάμηνο,

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Α΄ ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἕως τὰς 15 'Ιουνίου

πρέπει νὰ μᾶς γνωρίζετε τὸ ὄνομά του, διὰ νὰ καταγράφεται εἰς τὸν κατάλογο συνδρομητῶν, διότι τὸ νὰ ἀποστέλεται τὸ φύλλο εἰς ἄλλον δι' ἄλλον δυσχεραίνει πολὺ τὴν διεκπεραίωσι.

Δεχόμεθα ἐπίσης κατοπίν τῆς καταβολῆς τοῦ ἀντιτίμου νὰ ἀποστέλωμε μνημονεμένα φύλλα, ἀλλὰ κάθε φορά πρέπει νὰ ἐπιλαμβάνετε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσι, καὶ ὄχι νὰ γράφετε: «στείλατε εἰς τὴν φίλη μου...» διότι δὲν εἶνε δυνατόν ἀπὸ τὸ ἓνα φύλλο εἰς τὸ ἄλλο νὰ ἐνθυμούμεθα περὶ ποίας φίλης πρόκειται. Τὰ γράμματά σας πρέπει νὰ εἶνε εὐκρινῆ ἀφ' ἑνὸς διὰ νὰ μὴ δυσχεραίνετε τὴν διεκπεραίωσι τῆς ἐργασίας καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ νὰ λαμβάνετε ταχέως ἱκανοποίησι.

Τάκην Τσαῖσον. Χαρήκαμε πού λάβαμε εἰδήσεις σου γιατί νομίζαμε πὼς μᾶς ἐξέχασες καὶ μᾶς κόστισε ἡ σιωπὴ σου. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια καὶ γιὰ τὴν συνεργασία σου.

Σταῦρον Τσιμπαρίδην. Εὐχόμεθα ὅταν λάβῃς τὸ περιοδικό μας νὰ εἶσαι πιά ἐντελὸς καλὰ ἀπὸ τὴν ἀσθένειά σου καὶ νὰ λαμβάνουμε εἰς τὸ ἐξῆς τακτικὰ εἰδήσεις σου. Οἱ συνεργασίες σου θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν μὲ τὴν σειρά τους, μόνον ὑπομονὴ νὰ ἔχετε. Εἰς τὸν κ. Βαλασσόπουλο θὰ διαβιβάσουμε τὴν παράκλησι σου κ' ἐλπίζουμε νὰ σοῦ δώσῃ ἱκανοποίησι παρὰ τὰς πολλὰς του ἀσχολίας. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ διὰ τὰς ἐνσργείας σου κ' ἐλπίζουμε νὰ τελεσφορήσουν.

Ἐδστράτιον Χάσπαρην. Γὴν συνεργασία σου ἐλάβαμε καὶ σοῦ στείλαμε τὸ φύλλο πού μᾶς ζήτητες.

Εἰκὴ Κονιοπριά. Ἐκανεὺς καλὰ νὰ μὴν ἀποθαρρυνθῆς πού δὲν εἶδες τὴν συνεργασία σου δημοσιευμένη. Καθὼς σὰς ἐξηγήσαμε ὅλα θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειρά τους. Διάβασε τὴ γράφουμε σὲν φίλη Ἄννα Δεβάρη σχετικῶς μὲ ἐγγραφὸς συνδρομητῶν καὶ συμμορφώσου καὶ σὺ. Αὐτὸ δηλαδὴ ἐννοοῦμε διὰ τὸ μέλλον, διότι πρὸς τὸ παρὸν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ὅ,τι μᾶς ζητήσατε.

Ὁ τόμος τοῦ λήξαντος ἔτους τιμᾶται δρ. 75 ἄδειτος καὶ 100 δρχ. δεμένος

Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰς εὐχὰς σου.

15. Ἀκροστοιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων σχηματίζουν ἀρχαῖον ἑλληνα φιλόσοφον: Περιφημος ἀρχαῖος Ἕλληνας, ναύαρχος Σπαρτιατῶν, ἔνδοξος Μακεδῶν βασιλεὺς, Ἀσιατικὸν κράτος, τέχνη, γαλλικὴ πόλις.

Ξανθὸς ἱππότης

16. Ἑλλιποσύμφωνον

η—εἰα—εα—αεαεα.

Ἀστρονόμος

17. Τρίγωνον

... = Πόλις Ἑυρώπης

... = Αἰθιοπίας

... = Πλανήτης

... = Φωνήεν

Καθέτως τὰ αὐτὰ.

Κ. Χατζηπατέρας

18. Δημῶδες αἰνίγμα

Ἄνθρωπος εἶμαι ἐπὶ τῆς γῆς καὶ περπατῶ χωρὶς πνοῆς.

Ἄλεξ. Στουδίτης

19. Λεξιγριφος

Ἀπὸ ἄψυχο ψυχὴ θὰ πάρω. Καὶ τοῦ Χριστοῦ μαθητῆς θὰ γενῶ.

Ἄν μου βγάλῃς τὴν οὐρά μου καὶ μου βάλῃς ἓνα σ κ' ἓνα ο.

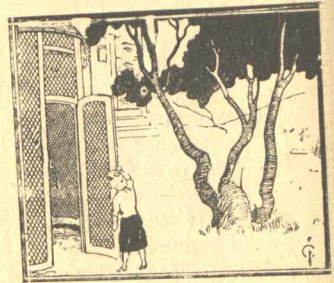
Ἑλληνόπουλο.

20. Φωνηεντόλιπον

—σγ—κσμ—γνξ—φρ

Φασουλῆς

21. Μαγικὴ εἰκὼν

— Μὰ ἔφυγαν τὰ πουλιὰ.
— Ποῦ νὰ πῆγαν ἄραγε;

ΛΥΣΕΙΣ Β΄ ΤΡΙΜΗΝΟΥ Α΄ ΕΤΟΥΣ

Ἀναγράφομεν τὰς λύσεις τοῦ φύλλου 10—11, αἱ ὁποῖαι εἶχαν παραληφθῆ νὰ δοθοῦν.

64. Πυραμίς

Π, Καί, Πάρος Λάρισσα, Μπότσαρης. Καθέτω: Πάρις.

65. Στοιχειόγριφος

Ἑλληνας—ὄπιο—λα.

66. Φωνηεντόλιπον

Μὴ μου ἄπτου.

67. Γρίφος

Ἡ ἐπιμελήτριμ ἐπιβλέπει τὰς μαθητριάς.

68. Δημῶδες αἰνίγμα

Τὸ κερί.

69. Ἑλλιποσύμφωνον

Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ.

70. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀζας—Ἀσία.

71. Ἀκροστοιχίς

Ἄνοιξις, Ρύδον, Γῆνος, Ἐνα, Μαῦρο, Ἰουδάνης, Σόλων. Ἡ ἀρχαία θεά. Ἄρτεμις.

72. Ἐρώτησις

Ὁ Γραμματοκομιστής.

Πρὸ τὸν ἕναν στὸν ἄλλον.

Ἄλληλογραφῶ μὲ ὅλους καὶ με ὄλες.

Πρόσκοπος